Robert Kimmel Smith

RĂZBOI CU BUNICUL

virtual-project.eu

ROBERT KIMMEL SMITH

RĂZBOI CU BUNICUL

Original: *The War with Grandpa* (1984)

Traducere din limba engleză și note de:
TEODORA CONSTANTINESCU

virtual-project.eu

PANDORA

2018

1.

Povestea reală și adevărată a lui Peter Stokes

Asta este povestea reală și adevărată despre ce s-a întâmplat atunci când bunicul a venit să locuiască la noi și mi-a furat camera și despre cum eu am pornit un război împotriva lui și el împotriva mea și ce s-a întâmplat până la urmă.

O scriu pe foi veline la mașina de scris a tatălui meu fiindcă dna Klein, care e profa mea de engleză din clasa a cincea, a spus că ar trebui să scriem o poveste despre o întâmplare importantă din viețile noastre și să o povestim „realist și fără minciuni” și să o scriem exact cu cuvintele pe care le-au folosit cei din jurul nostru dacă ni le aducem aminte și să punem semne de punctuație și toate cele.

A spus și să scriem propoziții scurte. Când mă uit mai sus la cum am început, deja îmi dau seama că mă descurc îngrozitor. Primele două propoziții mi-au ocupat aproape jumătate de pagină.

Sora mea mai mică, Jennifer, tocmai a intrat și m-a întrebat ce fac și i-am spus. Mi-a zis să-l bag și pe Pac-Man în povestea mea și poate și pe Femeia Fantastică, la care se uită în reluare în fiecare după-amiază pe Canalul 6.

— Nu, i-am răspuns eu.

— De ce nu?

— Pentru că e o poveste despre mine și bunicul, prostuțo. Nu vreo chestie inventată cum sunt alea de la televizor.

— Poate să apară și un cal în ea? m-a întrebat.

Lui Jennifer îi plac caii la nebunie. Decupează poze cu ei din reviste și le pune pe pereții din camera ei.

— Fără cai.

— O zână?

— Nu!

— Pun pariu că o să fie o poveste plictisitoare, a zis ea.

Jennifer purta șapca cu Pac-Man, tricoul cu Super Man, o curea pe care scria JEANS și niște bascheți pe care scria STÂNGA și DREAPTA pe bombeuri. Arăta ca un panou publicitar pe două

picioare.

— O să iasă o poveste grozavă, am spus eu.

— Cum începe?

— Nu știu. Asta încercam să-mi aduc aminte când ai intrat așa hotărât aici.

— Cred că ar trebui să începi cu mine, a zis Jenny, fiindcă eu am aflat că bunicul avea să vină să locuiască la noi cu mult înainte să auzi tu de așa ceva.

— Bună idee, am spus eu.

— Și să scrii acolo că sunt foarte frumoasă, cu părul lung și blond și niște ochi albaștri minunați.

— Notat.

— Abia acum ai o poveste bună, a spus ea.

2.

Începutul

Îmi place să citesc povești care au o mulțime de capitole scurte. Pentru că fac povestea să curgă mai repede și știi întotdeauna unde ai rămas. Așa că puteți fi siguri că povestea mea va avea o mulțime de capitole mititele.

Toată povestea a început cu adevărat atunci când Jennifer a venit la mine în cameră cu privirea aia pe care o are de obicei atunci când știe ceva ce eu nu știu. Ăsta-i unul dintre lucrurile care îi plac lui Jennifer cel mai mult pe lumea asta: să afle un secret. Nu că s-ar pricepe la păstratul secretelor. Nu e deloc bună la capitolul ăsta. De fapt, în mod normal pot să o fac să-mi spună orice vreau să aflu, fiindcă sunt fratele ei mai mare și ea e doar un copilaș.

— Știu ceva ce tu nu știi, a zis Jennifer.

S-a dus în celălalt capăt al camerei, până la balansoarul stricat.

— Nu te așeza pe balansoarul meu, i-am spus eu.

Mi-a aruncat o privire și a făcut una din grimasele ei tipice, dându-și ochii peste cap și bosumflându-se.

— De ce nu?

— Pentru că o să se desprindă din nou brațul de spătar, așa cum se întâmplă întotdeauna fiindcă te legeni prea tare.

— N-o să fac asta, a zis ea, ceea ce era o minciună.

Mereu îmi strică balansoarul.

Balansoarul a stat multă vreme în sufragerie, până s-a stricat. Urma ca mama să-l arunce la gunoi, dar eu l-am salvat și l-am adus la mine în cameră. Tata spune că într-una din zilele astea îi va prinde brațul foarte bine ca să nu se mai desprindă tot timpul.

Jennifer stătea în picioare fix lângă balansoarul meu.

— Nici măcar să nu-l atingi! i-am zis eu înainte să apuce s-o facă.

— Nu vrei să știi ce am aflat? m-a întrebat ea.

— Deja știu tot ce știi tu și multe altele, am spus eu.

Mi-am ridicat cartea de pe pat, ca și când terminasem discuția, și m-am prefăcut că încep să citesc.

— E despre bunicul.

Am continuat să citesc.

— Bunicul Jack.

Am ignorat-o.

— Din Florida.

Asta m-a făcut să râd. Avem un singur bunic Jack și locuiește în Fort Lauderdale, în Florida.

— Țin minte cine e, am zis eu.

— Nu e amuzant, Peter Stokes, a spus Jennifer. Bunicul Jack se simte prea singur acolo în Florida de când a murit bunica, așa că și-a vândut casa și vine să stea cu noi. Chiar aici, în casa asta. Am auzit-o pe mama vorbind la telefon cu tata despre asta. Noi trebuie să-l înveselim, tu și cu mine, fiindcă îl doare piciorul destul de tare și alte chestii din astea. Și e foarte trist din cauza bunicii.

— Bunicul vine să locuiască cu noi? am întrebat-o.

— Da, a zis ea și a încuviințat din cap.

— Mă bucur, am spus eu.

Și chiar mă bucuram. Îmi place mult de bunicul, dar nu apuc să-l văd prea des fiindcă locuiește prea departe.

— Măcar de data asta ai aflat și tu un secret bun, Jenny, am spus eu.

— Nu ăsta era secretul, a zis ea și și-a pus mâna în șold și a rămas într-o poziție ca de statuie sau mai știu eu ce. În care cameră crezi că va sta?

— Nu știu. Sus la al treilea etaj, probabil, în camera de oaspeți.

A zâmbit și și-a băgat limba printre dinți ca să se vadă.

— Ah, nu, a spus ea, acolo o să fii tu trimis.

— Eu?!

— Da.

Mi-a zâmbit fiindcă mârâiam destul de tare.

— Vrei să spui că bunicul primește camera *mea*?

— Nu pot să-ți spun, a zis Jennifer. Ăsta e secretul.

3.

O cameră plină cu soare

Lăsați-mă să vă povestesc câte ceva despre camera mea. O ador!!!

M-am născut aici. În fine, de fapt am fost născut într-un spital, dar am locuit în camera asta toată viața mea. Zece ani până acum. Cândva, pătuțul meu se afla în colțul de lângă fereastra care dă înspre aleea din fața garajului. Acum patul meu se află în dreptul peretelui lung. Am niște rafturi cu cărți chiar în spatele tăbliei patului și tot acolo e și veioza mea cu lumină puternică. Biroul meu e în colțul în care era înainte pătuțul de bebeluș și pot să mă uit pe geam când îmi fac temele. Am niște cutii de depozitare galbene în care îmi țin toate lucrurile. Deasupra lor sunt cutiile de pantofi în care mi-am pus toate cartonașele de baseball. Pe podea e un covor gros care mă gâdila în talpă când eram mic. Și am un poster sus, deasupra dulapului, cu Hank Aaron la cel de-al 715-lea *home run*[1].

Camera asta e A MEA. Nimeni altcineva din familia mea n-a mai locuit în ea până acum. Nimeni. Știu cum îmi arată camera de dimineață, când apare soarele de după acoperișul casei din spatele alei noastre, în care stă familia Murphy, și intră prin jaluzelele. Știu cum se aude când plouă foarte tare și se lovesc picăturile de ferestre și de țeava de scurgere de lângă ele. Pot să mă ridic din pat în mijlocul nopții și să mă plimb prin cameră fără să mă uit vreun pic în jur, fiindcă știu unde se află fiecare obiect.

Nu e nimic înfricoșător în legătură cu camera mea. Noaptea, când scârțâie scândurile din parchet, știu că se aude parchetul și nu vreun monstru. Când bate vântul și crengile arțarului de lângă casă se lovesc de stâlpii terasei, nu mă sperii gândindu-mă că vreun infractor încearcă să intre în casă.

Când locuiești toată viața în aceeași cameră, camera aia e a ta. Nu-i aparține lui Jennifer, sau mamei mele, sau tatei. Și cu

---

[1] Mișcare din baseball, în care jucătorul din ofensivă reușește să treacă prin toate bazele după ce a lovit mingea.

siguranță nu-i aparține bunicului Jack, care n-a stat nici măcar o zi din viața lui în casa asta.

Camera asta e a mea. O ador. Aici îmi e locul. Și nu vreau să mă mut niciodată altundeva.

4.

Cina fatală

Capitolul ăsta e despre ce s-a întâmplat în timpul cinei din acea seară. Nu mă simt foarte mândru de modul în care m-am purtat, dar o să scriu oricum despre asta. Pentru că e real și adevărat.

Nu am fugit imediat la mama după ce Jennifer m-a pus la curent cu detaliile venirii bunicului. Am o intuiție anume pentru veștile proaste. Întotdeauna le las să apară în ritmul lor, în loc să mă agit ca un prost căutându-le.

Dar pot să vă spun că m-am simțit destul de rău în după-amiaza aceea. Și mi-a cam pierit apetitul pentru cină.

Tata s-a întors și în seara aceea, acasă, la ora obișnuită, pe la șase. Pe tata îl cheamă Arthur și e contabil. Un contabil lucrează cu bani, în caz că nu știați, și își dă seama câți bani au unii oameni sau unele companii și ce ar trebui să facă cu banii, în afară de a-i cheltui. Primăvara, când lumea trebuie să-și plătească taxele pe venit, tata e foarte ocupat și uneori vine acasă foarte târziu și lucrează și în weekenduri. Numește asta Perioada Taxelor, și durează câteva luni. În timpul Perioadei Taxelor, dispare jos în biroul lui de la subsol și nu iese de acolo până nu ia sfârșit.

Acum, după ce v-am spus asta, trebuie să fiu sincer cu voi și să vă spun că nu știu *exact* cu ce se ocupă tata. În afară de faptul că folosește mai tot timpul un calculator și niște cărți mari numite registre contabile.

În orice caz, ajunsesem la desert și la lapte când s-a adus vorba de bunicul, și mama a fost cea care a început să vorbească despre asta.

— Copii, a spus ea, am niște vești minunate.

Minunate? m-am gândit eu. Dacă asta însemna minunat, poate că joia era de fapt o duminică.

— Știți că bunicul Jack a fost foarte trist acolo la el în Florida de când a murit bunica. Păi, am vorbit cu el zilele trecute și ghiciți ce? Și-a vândut casa de acolo și vine să stea cu noi. Nu-i

așa că-i grozav?

Mama s-a uitat la mine cu o expresie atât de fericită pe față că n-am putut să nu zâmbesc. Măcar puțin.

— Extraordinar, am spus eu, chestie care probabil că era una dintre cele mai mari minciuni pe care le spusesem în viața mea.

— O să ajungeți în sfârșit să vă cunoașteți bunicul, a spus tata. E un om grozav, Peter, și vă iubește pe tine și pe Jenny enorm.

— Și eu îl iubesc cât de la cer la pământ, a spus Jenny. Mereu îmi trimite dulciuri de ziua mea.

Asta e surioara mea prostuță. Dacă Frankenstein i-ar da ciocolată, ar fi cel mai bun prieten al ei.

— Când vine bunicul? am întrebat eu.

— Cam într-o săptămână, a spus mama. Are de terminat niște lucruri apărute pe ultima sută de metri, apoi o să vină cu avionul și o să rămână definitiv la noi.

— Trebuie să-l facem pe bunicul să se simtă binevenit, copii, a spus tata. Casa noastră e și casa lui acum. Aștept să-l tratați exact ca pe un membru al familiei. Cu respect și amabilitate. Și poate cu puțin mai multă înțelegere, fiindcă îi e foarte dor de bunica.

— Se poate să fie puțin ciudat la început, a spus mama, să fie bunicul mereu aici, dar sunt convinsă că veți face tot ce vă stă în putință ca să-l faceți fericit.

— Pot să-i arăt antrenamentele mele pentru balet? a întrebat Jenny.

— Poate că da, a zis tata zâmbind. Probabil că o să-i placă.

— O să-mi cânte la pian în timp ce dansez?

— Numai dacă nu cumva a învățat dintr-odată să cânte la pian, a spus mama.

— O să se joace *Casino*[2] cu mine? a întrebat Jenny.

— Jenny, a spus tata, hai să nu-i sărim bunicului Jack în cap cum intră în casa asta. Hai să-l lăsăm mai întâi să se instaleze și să se acomodeze cu noi.

Tata s-a uitat spre mine.

— Peter, de ce ești așa tăcut?

— Mă gândeam doar, am spus eu.

— Te îngrijorează faptul că bunicul vine să stea aici? a întrebat mama.

---

[2] Joc de cărți.

— Puțin, am zis eu.

Am văzut cum mama i-a aruncat lui tata o privire ciudată.

— Unde o să stea? am întrebat. În camera de oaspeți?

— Păi, a spus tata cu un fel de oftat, nu, Peter.

— Atunci unde? am întrebat eu. *Mai exact.*

— Hai să discutăm despre asta, a început tata. Vezi tu, Peter, bunicul nu e deloc în cea mai bună formă, din cauza piciorului. Nu prea poate să urce pe scări. Așa că n-ar fi o idee foarte bună să-l ținem la cel mai de sus etaj al casei ăsteia, până la care trebuie să urce două rânduri de scări.

— Iar baia de la etajul de sus e doar o jumătate de baie, Peter, a zis mama. Dacă-l lăsăm pe bunicul acolo, va trebui să coboare un rând de scări doar ca să facă un duș, apoi să le urce din nou.

— Nu puteți să puneți un duș în baia de la etajul de sus? am întrebat eu.

— Nu chiar, a spus tata.

— De ce nu? am zis eu. Acolo sus sunt doar camerele alea micuțe unde depozitați lucruri. Ați putea să faceți baia mai mare.

— Ascultă, Peter, a zis tata, ne-am gândit foarte mult la camera unde ar putea să stea bunicul, și se pare că există un singur răspuns.

— Nu! am spus eu cât de repede am putut.

— Trebuie să fie camera ta, Peter, a zis tata.

— În mod sigur, fără îndoială, sută la sută, răspunsul este nu! Se pronunță N-U!

Nu doar că am spus asta. Am strigat-o.

— Peter, a spus mama, nu striga.

— Nu vrei ca bunicul să vină să stea cu noi? a spus Jenny. Cum poți să fii așa rău?

— Nu te băga, găgăuță, i-am spus eu.

— Of, Peter.

Tata a oftat și a clătinat încet din cap.

— De ce nu poate Jenny să renunțe la camera *ei*? Am întrebat. De ce trebuie eu să fac asta?

— Ea încă e copil mic, Peter, a spus mama.

— Nu sunt! a zis Jenny.

Părea jignită.

— Încă se mai trezește noaptea din când în când, a continuat

mama. Și are nevoie mai mult decât tine ca să aibă grijă cineva de ea. Mai ales când se îmbracă dimineața. Știi și tu ce înceată e și cum trebuie să mă țin după ea ca să nu întârzie la școală în fiecare zi. Tu ești băiat mare acum, Peter, aproape adult. Mă bazez pe tine, doar știi asta.

— Nu e corect, am spus eu.

— Nu e corect că a murit bunica, a spus tata. Nu e corect că bunicul e atât de trist și singur. Viața nu e întotdeauna corectă, Peter.

— O să încercăm să te facem să te simți cât mai comod la etajul al treilea, a spus mama. Cine știe? Poate că până la urmă o să-ți placă să stai acolo.

— Ah, nu, n-o să-mi placă! am țipat eu. Îmi ador camera. E a mea!

Și chiar în timp ce spuneam asta, mi-am dat seama că nu mă va ajuta cu nimic. Așa că am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac. Am sărit de pe scaun, am fugit în camera mea, m-am aruncat pe pat și am plâns ca un nebun.

5.

Trist și mohorât cum e cerul

Ei bine, ăsta a fost cam cel mai lung capitol pe care am fost în stare să-l scriu. Mi-a luat aproape cinci zile! Nu știu cum reușesc autorii să scrie cărți mari și stufoase. Cred că-și petrec toată viața făcând asta.

Între timp, am fost mai trist decât fusesem vreodată, sus în camera mea, și cam la fel de mohorât precum cerul cenușiu.

E o chestie care se întâmplă atunci când părinții își doresc ca, în ciuda voinței lor, copiii să facă ceva anume. Mai exact, ce se întâmplă este că, de obicei, părinții câștigă. Ăsta e unul dintre marile avantaje de a fi părinte. În felul ăsta câștigi luptele astea.

Gândiți-vă, de exemplu, la lecțiile de pian. Mă duc o dată pe săptămână acasă la doamna Biddle și petrec patruzeci și cinci de minute cântând greșit tot felul de partituri stupide, în timp ce ea stă lângă mine oftând și clătinând din cap. Vreau să fac lecții de pian? Nu. Trebuie să o fac? Da. Vreau să exersez la pian în fiecare după-amiază după școală? Nu. Mă constrânge mama să o fac? Știți deja răspunsul.

De ce nu puteam mai degrabă să merg la lecții de *baseball*? Dacă mi-ar arunca cineva o minge de *baseball* câte patruzeci și cinci de minute pe săptămână, atunci poate că aș învăța și eu să o lovesc cum trebuie, în loc să o ratez și să lovesc tot timpul aerul. Chestie pe care o fac mereu, cu excepția câtorva dăți când mai lovesc mingea din greșeală. Anul trecut am lovit-o doar de două ori tot sezonul.

În orice caz, ce s-a întâmplat mai departe e că tata a venit peste puțin timp sus în camera mea și a vorbit cu mine. Am simțit un nod în gât de când a început discuția, până s-a terminat. Știam că urma să pierd lupta asta. Nu o puteau muta pe Jenny sus fiindcă ea încă era un copil mic, orice aș fi spus. Și fiindcă bunicul Jack avea probleme cu un picior, nu putea să stea la cel mai de sus etaj al casei.

— Îmi pare rău, Pete, pur și simplu așa stau lucrurile, a spus tata.

— Pot să spun că stau nasol? am întrebat eu.
— Sigur.
— Stau nasol.
— Sunt de acord cu tine, a spus tata.
— Totul e scârbos, îngrozitor, dezgustător și oribil în același timp, am spus eu.
— Este, cu siguranță, a zis tata. O să începem să mutăm sus câteva dintre lucrurile tale în weekendul ăsta. Sunt sigur că o să te simți confortabil acolo sus.
— O să urăsc locul ăla.
— Dacă ai atitudinea asta, o să-l urăști. Dă-i măcar o șansă, Peter.
— Am de ales? am întrebat eu.
— Nu.
— Atunci nu mai vreau să vorbesc despre asta.
Și n-am mai făcut-o.

6.

Promisiunea mea

Voi scrie promisiunea asta cu negru pe alb, ca să nu o uit vreodată.

Când voi crește și voi avea un copil, nu îl voi obliga niciodată să facă ceva ce chiar nu vrea să facă.

Asta este o promisiune solemnă, cu ajutorul lui Dumnezeu.

În afară de cazul în care e ceva cu adevărat important. De exemplu, dacă n-ar vrea să se spele pe dinți, ar trebui să-l oblig să o facă, altfel ar avea carii și alte chestii.

Sau dacă n-ar vrea să mănânce legume, să zicem, și nu ar avea de unde să-și ia vitaminele care să-l ajute să crească cum trebuie.

Sau dacă ar vrea să treacă strada în fugă atunci când vine o mașină. Ar trebui să-l opresc, desigur.

Sau dacă s-ar prosti cu chibrituri, sau electricitate, sau otravă sau chestii care l-ar putea răni.

Și dacă n-ar vrea să se ducă la școală, păi, bănuiesc că ar trebui să-l fac să se ducă, altfel ar ajunge un prost.

Poate că mai sunt câteva chestii pe care ar trebui să le facă și la care nu m-am gândit acum. Dar în afară de ele, nu.

Și asta e o promisiune.

7.

Bucăți și bucățele

Am observat că frazele mele devin iar prea lungi. O să le mai scurtez, de acum.

În legătură cu tata. A început să mute lucruri. Lucrurile mele. Din camera mea. În camera de oaspeți. La etajul de sus. Care este, de asemenea, și etajul al treilea.

Dulăpioarele mele cu jucării. Sunt de un galben-muștar. Cu partea de sus albă. Și două ușițe. Trei rafturi înăuntru. Și toate lucrurile mele bune erau în ele. Toate jocurile mele de societate. Monopoly. Stratomatic Baseball. Clue. Careers. Risk. Snakes and Ladders. Toate creioanele mele într-o cutie de plastic. Majoritatea erau rupte, oricum. Cărți vechi de colorat pe care le folosesc doar când sunt bolnav și rămân acasă. Toate cartonașele mele cu jucători de baseball se aflau deasupra jucăriilor, în niște cutii de pantofi. Le colecționam încă de când aveam șapte ani. Am aproape două sute de cartonașe de baseball. Cu tot cu cele pe care le aveam de mai multe ori.

Apoi mama mi-a mutat hainele de vară la etaj. În dulapul din camera de oaspeți. Noua mea cameră.

A trebuit să-l ajut pe tata să-mi mute biblioteca sus. Mai întâi mi-am mutat trofeele. Le țineam pe bibliotecă. Aveam șase, în total. Toate aurii. Le câștigasem la jocurile de baseball. Jucând în echipele mele din clubul *Beverly Boys.* De când aveam șase ani. Fiecare puști care joacă primește unul. Alt trofeu era de la un campionat de bowling. Am făcut 96 de puncte. Cel mai bun scor pe care l-am avut vreodată.

Dați-mi voie să fiu sincer. Fiecare copil care a participat la campionatul de bowling a primit unul.

Ca să mutăm biblioteca la etaj, mai întâi a trebuit să o golim. În primul rând, am pus toate cărțile pe podea. Toate cărțile mele cu Encyclopedia Brown. Toate cărțile mele despre Marea Britanie. Întreaga colecție de articole sportive. Toate cărțile mele broșate cu informații despre echipe de baseball.

Camera mea a început să arate pustie după ce le-am mutat

pe toate la etaj.

Apoi am mutat imaginile de pe pereți. Și le-am agățat la etaj. Hank Aaron la cel de-al 715-lea *home run.* Tom Seaver aruncând mingea. Primii astronauți care au ajuns pe lună. Unele dintre cele mai bune desene pe care le-am făcut pentru școală. Destul de curând, pereții mei erau goi.

Acum camera mea arăta ciudat. Nu mai arăta de parcă ar fi fost a mea. Întins pe patul meu, am început să mă gândesc că nu era camera mea. Că nu aveam ce căuta acolo.

Cu câteva zile înainte să vină bunicul am mutat dulapul. Mai întâi i-am scos sertarele. Apoi le-am cărat la etaj unul câte unul. După aceea am mutat dulapul. N-a fost foarte greu.

Apoi am mutat dulapul cel vechi din camera de oaspeți în camera mea. În fiecare seară trebuia să urc la etaj să-mi iau haine curate pentru a doua zi.

Pe urmă am mutat biroul. L-am așezat la etaj, într-un colț al camerei de oaspeți. A trebuit să urc la ultimul etaj în fiecare zi după școală ca să-mi fac temele.

Singurul lucru care a rămas în camera mea a fost patul. Iar cu o seară înainte să ajungă bunicul, l-am mutat și pe acela.

Acum toate chestiile din camera de oaspeți se aflau la mine în cameră. Iar toate lucrurile mele erau la ultimul etaj, în camera de oaspeți.

— Bănuiesc că o să începi să dormi aici din seara asta, a spus tata.

Nu am zis nimic.

— Ești în regulă, Pete? m-a întrebat tata. Arăți de parcă mai ai puțin și izbucnești în plâns în orice moment.

— Nu o să plâng, am zis eu.

Speram că așa va fi.

— O să te obișnuiești tu, a spus tata.

S-a uitat pe geam.

— E o priveliște frumoasă de aici de sus. Aruncă o privire, Pete.

M-am dus lângă tata și m-am uitat afară. Casa familiei Taub era peste drum. Felinarul din colț se vedea printre copaci. Copacul de pe peluza noastră părea să fie atât de aproape, încât simțeam că mai aveam puțin și îi atingeam ramurile.

Tata m-a cuprins cu un braț pe după umeri.

— Să te maturizezi, a spus el, nu e o treabă ușoară. Uneori

trebuie să faci lucruri care nu-ți plac.

— Urăsc locul ăsta, am zis eu.

Tata a oftat.

— Îmi dau seama. Dar, Peter, bunicul Jack nu trebuie să afle niciodată asta. Altfel se va simți îngrozitor. Și crede-mă, deja se simte îngrozitor.

Nu am spus nimic când tata m-a luat în brațe. Și nici nu m-am simțit mai bine.

Ultimul lucru mutat în camera de oaspeți am fost eu.

8.

O noapte de groază

Îmi e puțin rușine de această parte a poveștii mele, dar trebuie să spun adevărul. Nu numai că eram negru de supărare din cauză că rămăsesem fără camera mea grozavă, dar eram și puțin speriat de ideea de a dormi la ultimul etaj.

M-am spălat pe dinți și m-am pregătit de culcare în baia de la ultimul etaj. În loc de baia frumoasă pe care o împărțeam cu Jenny înainte, acum aveam baia asta micuță și întunecoasă. Era dezgustătoare. Oglinda era foarte veche și avea pete închise la culoare pe ea. Chiuveta era foarte mică și cam gălbuie, în loc să fie albă. Iar pereții erau dintr-un lemn vechi și închis la culoare, ca o cabană neterminată dintr-o pădure.

Am coborât la parter și m-am dus în dormitorul părinților mei să o pup pe mama de noapte bună. Când am urcat înapoi, am aruncat o privire în fosta mea cameră. Era ciudat să văd cu totul altă mobilă în ea. Ciudat și puțin cam dureros.

Drumul până în camera mea a fost înfricoșător. Scara care ducea la ultimul etaj era îngustă și șubredă. Treptele erau dintr-un lemn neacoperit cu nimic și scârțâiau când călcai pe ele. Și nu prea era lumină. Nu erau ca treptele care duceau la cel de-al doilea etaj, care erau acoperite cu o carpetă groasă și erau luminate exact așa cum trebuie, cât să se vadă clar ca la lumina zilei.

Holul de sus era sinistru. Un spațiu micuț și îngust în care era foarte întuneric. Cu uși deschise spre camere goale care arătau ca niște peșteri întunecate în care s-ar putea ascunde cineva.

Știu că sună absurd, dar așa mă simțeam. Nu există niciun Bau-Bau care pândește în întuneric și înșfacă copiii. Știu asta. Dar la nouă seara, pe holul ăsta îngust și prost luminat, cu parchetul scârțâind, poți să te sperii fie că știi asta sau nu.

Am cam sărit în noua mea cameră și am trântit rapid ușa după mine. Și am sărit la fel de rapid în pat și m-am băgat sub pături.

Am așteptat ceva timp până mi-am închis veioza. Nu mă

grăbeam deloc să fac întuneric în cameră. Dar până la urmă am făcut-o. Și s-a dovedit că și asta a fost înfricoșător.

Așa cum am mai spus, în vechea mea cameră știam unde se afla totul și cum arăta totul și nu era nimic înfricoșător. Dar aici sus era cu totul altceva.

Niște lumini pâlpâiau pe tavan și pe unul dintre pereți, făcând să danseze tot felul de umbre prin cameră. Și din afara ferestrei se auzea un foșnet. Iar ceva de pe hol scotea un zgomot. Se auzea cineva care pășea prin fața ușii mele?

S-ar putea să par foarte curajos scriind lucrurile astea cu atâta ușurință. Dar adevărul este că îmi ieșisem din minți de frică. Umbrele mișcătoare create de lumina gălbuie de pe perete mai aveau puțin și arătau ca două brațe negre care ar fi putut să mă înșface. „Liniștește-te, inimă”, îmi șopteam mie însumi. Lucru pe care îl spune și mama uneori. Mă simțeam ca un idiot, vorbind de unul singur, dar era singura companie pe care o puteam avea în camera aia.

„Nu-i nimic”, mi-am spus. Mi-am încrucișat degetele. Apoi pe cele de la picioare. Culcă-te, mi-am spus. Doar închide ochii și adormi și totul va fi perfect.

Ha.

M-am așezat în cea mai bună poziție de somn pe care o știam. Adică ghemuit pe partea dreaptă, cu mâinile sub obraz. Foșnetul care se tot auzea trebuie să fie de la copacul mare și bătrân din fața ferestrei, mi-am dat eu seama după ceva timp. Iar lumina galbenă și fantomatică probabil că venea de la felinarul din colț. Iar sunetele din fața ușii mele erau făcute de parchetul vechi care scârțâia. Și chiar nu era niciun hoț sau criminal care încerca să se strecoare și să mă omoare.

Probabil.

Apoi am început să mă înfurii.

De ce trebuia să fiu eu singurul din casa asta care renunța la ceva pentru bunicul? De ce eu? Și de ce eram blocat aici sus, în locul ăsta scârbos și înfricoșător, în loc să stau în vechea și minunata mea cameră?

M-am gândit la cartea mea cu ilustrații ale unor bătălii pe mare de demult și la imaginea lui John Paul Jones pe punte, ridicând sabia lui mare și curbată spre cer. „Abia am început lupta asta!” spunea el.

Mi-a venit o idee. Poate că exista o modalitate prin care puteam să mă lupt și să recuperez ce era al meu de drept. Dar cum?

La asta mă gândeam când, într-un sfârșit, am adormit.

9.

Bunicul Jack

Acum trebuie să vă povestesc despre bunicul Jack și despre ce s-a întâmplat când a venit în cele din urmă la noi acasă, ca să locuiască împreună cu noi, și cum s-a instalat și toate lucrurile care s-au întâmplat.

Și asta a fost o altă frază prea lungă.

Îmi cunoșteam bunicii foarte bine când eram mic și locuiau aproape de noi. Îmi aduc aminte că veneau la noi acasă aproape în fiecare weekend și se jucau mult cu mine. Dar apoi bunica a aflat că are boala asta groaznică. Se numește emfizem pulmonar. Apare din cauză că fumezi țigări, chestie pe care dacă o face cineva oricum e nebun cu siguranță. Emfizemul ăsta pulmonar a făcut-o pe bunica să respire foarte greu. Mama spunea că în zilele friguroase sau în cele cu vânt puternic, bunica nu avea voie să calce pe afară. Sau să ajungă afară, în orice fel.

Cam în perioada aceea s-a născut Jenny. Iar bunica și bunicul s-au mutat în Florida. Mama a spus că s-au mutat acolo datorită vremii calde, care era bună pentru plămânii bunicii. Îmi amintesc că am fost trist când au plecat. Îi iubeam foarte mult. Adoram faptul că voiau întotdeauna să se joace cu mine și că aproape tot ce făceam li se părea în regulă.

Începând de atunci, i-am mai văzut doar când am mers de Crăciun la casa lor din Florida. În restul anului vorbeam la telefon cam o dată pe săptămână.

Apoi bunica a murit.

Acum bunicul era singur și îmi era greu să mă gândesc la asta. Nu puteam să mi-i imaginez pe bunica și bunicul decât împreună. Nu au venit niciodată separat atunci când s-au văzut cu mine sau cu familia mea. Erau o pereche, ca niște pantofi sau ca niște mănuși. Dar acum a rămas numai bunicul.

Tata l-a adus pe bunicul de la aeroport. A urcat cu mașina pe aleea din fața garajului și a claxonat. Am fugit afară și Jenny a sărit direct la gâtul bunicului imediat ce el a coborât din mașină,

chiar dacă mama tocmai spusese să nu o facă. Tata a trebuit s-o dea jos până la urmă. Apoi bunicul m-a luat în brațe câteva secunde bune și s-a depărtat puțin de mine ca să mă vadă mai bine.

— Nu mai ești cât un bob de mazăre, a spus el.

Asta era o poreclă pe care mi-o pusese când eram mic.

— Petey, crești ca o buruiană. Cred că ai crescut șapte centimetri de la Crăciun încoace.

Atunci mi-a zâmbit, iar în colțul ochilor i-au apărut niște încrețituri subțiri. I-am întors zâmbetul.

Mi se părea că arată diferit față de ultima dată când l-am văzut. Liniuțele și ridurile de pe pielea lui bronzată păreau mai adânci. Umerii i se încovoiaseră și avea ceva destul de trist în privire, chiar și atunci când zâmbea. Iar atunci când am intrat până la urmă în casă, cu tata care mă ajuta să car lucrurile bunicului, am observat că bunicul șchiopăta mai rău ca niciodată.

Bunicul a lucrat mai demult în domeniul construcțiilor, până când s-a pensionat. Construia case, în general. Acum ceva ani, o bucată mare de lemn a căzut pe el și i-a rupt piciorul. Mama și bunica spuneau că nu i s-a vindecat niciodată cum trebuie. Iar acum bunicul avea ceva la picior pe care mama îl numea artrită.

Era destul de târziu când a ajuns bunicul și i-am cărat cu toții lucrurile sus și am încercat să-l ajutăm să se instaleze în camera lui. Camera mea, vreau să spun, vechea mea cameră care acum era a lui. Ideea mea de a da o mână de ajutor a fost să-i scot bunicului tricourile din valiză și să i le pun în dulap. Ideea lui Jenny de ajutor a fost să facă piruete în mijlocul camerei, ciocnindu-se de toată lumea.

Mama ne-a dat până la urmă afară pe mine și pe Jenny și ne-a pus să ne pregătim de culcare. Mi-am terminat toate treburile de dinainte de culcare, m-am îmbrăcat în pijama și am coborât la parter în bucătărie să îi spun noapte bună mamei. Stăteau la masa din bucătărie și beau ceai. Am știut în momentul în care am intrat că-și spuneau lucruri private unul altuia, pentru că au tăcut imediat ce am pus piciorul în bucătărie și mi-au aruncat o privire cam ciudată. Mama părea foarte tristă, de parcă mai avea puțin și izbucnea în plâns. M-a luat în brațe puțin cam prea strâns, cel puțin așa mi s-a părut, și m-a ciufulit. Le-am spus noapte bună.

Totuși, nu m-am întors la mine în cameră. Ce am făcut a fost să rămân sub casa scării ca să ascult ce își spuneau. Am avut dreptate în legătură cu mama; plângea.

— Arată atât de rău, a spus ea printre suspine.

— Te rog, Sally, l-am auzit pe tata răspunzând. E foarte obosit, știi și tu. A fost o zi foarte lungă pentru el. O să fie mai bine după ce se odihnește puțin.

— N-are pic de viață în el, a spus mama. Pic de viață.

— Abia au trecut câteva luni de când ea a murit, a spus tata. E foarte depresiv. Acordă-i mai mult timp, draga mea.

— Sper să ai dreptate, a spus Mama.

Am urcat tiptil scările, ca să nu mă audă ai mei, și m-am dus să-i spun noapte bună bunicului. Stătea pe marginea patului, ținând ceva în mână. Mi-am dat seama că era o fotografie a bunicii, într-o ramă argintie.

— Noapte bună, bunicule, i-am spus eu, dar nu cred că m-a auzit.

A rămas complet nemișcat, uitându-se fix la fața bunicii din fotografie.

Mama avea dreptate, mă gândeam eu în timp ce urcam în camera mea. Bunicul nu avea niciun fel de viață. Poți muri din cauză că ești prea trist? Mă întrebam. E posibil?

10.

Altă noapte, altă sperietură

Încă mi se părea înfricoșător să stau sus, în noua mea cameră. Poate chiar mai înfricoșător decât fusese cu o noapte înainte.

Iarăși scârțâia parchetul. Aceleași umbre și lumini dansau pe tavan. Încă mă gândeam că în fața ușii un criminal aștepta să intre în cameră și să mă omoare în propriul pat.

Puteți să râdeți cât vreți. Mă panicam prostește.

11.

Numai nătângii sunt pierduți în spațiu

Acum trebuie să vă povestesc despre o expresie foarte specială. A fi pierdut în spațiu.

Sora mea Jenny face asta foarte des. E cu adevărat pierdută în spațiu, așa spune mama. Asta înseamnă să stai degeaba, cu capul atârnând și uitându-te în gol de parcă aștepți judecata de apoi. „Numai nătângii sunt pierduți în spațiu”, îi spune mama lui Jenny mai mereu. De obicei, Jenny face asta când vrea ca mama să lase la o parte ce are de făcut și să joace cărți cu ea sau chestii din astea. Bineînțeles, Jenny începe să facă asta atunci când mama e foarte ocupată. De exemplu, înainte de cină sau prânz, sau când mama se pregătește să meargă la cumpărături sau să curețe ceva. „Nu acum”, îi spune Mama, „și nu începe cu fața aia bosumflată”.

Motivul pentru care vă spun despre expresia asta este că exact asta făcea bunicul. Cu excepția faptului că el o numea odihnă. Stătea degeaba în camera lui, mai tot timpul. Când l-am întrebat dacă vrea să facă o plimbare cu mine până undeva, mi-a zis pur și simplu: „Nu, mersi, Petey, o să mă odihnesc puțin”. Uneori stătea degeaba în sufragerie. Și asta era tot ce făcea, stătea. Pur și simplu se holba în gol, nici măcar nu-și lua o revistă sau să se uite la televizor.

Sau, după prânz, îl mai rugam uneori să ieșim și să jucăm baseball sau să mergem până la un magazin de dulciuri și să ne luăm înghețată la cornet. „Nu azi, Petey, mulțumesc”, îmi răspundea el. Și se așeza pe verandă sau în sufragerie și nu făcea absolut nimic.

Pot să pun pariu că în primele câteva săptămâni în care a locuit cu noi nu s-a dus nici măcar până la colțul străzii. Pur și simplu a stat prin casă. Nu așa se purta înainte să se mute în Florida și să moară bunica. Pe atunci, când eram mic, îmi aduc aminte cât de energic era.

„O să ne distrăm mai mult decât un butoi plin cu maimuțe” avea el obiceiul să spună. Și chiar așa era. Obișnuia să mă ducă

în mai multe locuri, cum ar fi parcul sau grădina zoo. Mereu mă simțeam fericit când stăteam cu el. Îmi plăcea totul la el. Mustăcioara lui albă care sărea în sus și-n jos când vorbea. Felul în care mă arunca în aer și mă prindea sau mă învârtea rapid, ținându-mă în brațe. Până și respirația lui, care mirosea mereu a bomboane mentolate.

Îmi plăcea cum îmi arunca mingea, iar eu încercam s-o prind. Eram micuț pe atunci și abia reușeam să țin mingea în brațe, dar era distractiv să mă joc cu el.

Știu că mama și tata erau îngrijorați pentru bunicul și din cauza faptului că părea mereu epuizat și pierdut în spațiu. Ne-am dus la film de câteva ori și la un restaurant, dar bunicul a rămas de fiecare dată acasă.

— Mergeți fără nicio grijă, zicea el. O să fiu în regulă aici, de unul singur.

— Haide, spunea tata, ne distrăm și noi puțin.

— Distrați-vă, atunci, spunea bunicul. Eu doar v-aș strica cheful.

Am văzut privirile îngrijorate pe care și le aruncau mama și tata. Dar când l-am întrebat pe tata despre asta, mi-a spus doar:

— Bunicul e puțin obosit, Peter, atât. O să-și revină el în curând.

Sigur, m-am gândit eu, dar ce însemna la el „în curând”?

12.

Puțin ajutor din partea prietenilor mei

— Nu-mi pasă ce zici tu, mi-a spus prietenul meu Steve Mayer. Mi se pare oricum nasol.

— Steve are dreptate, a spus Billy Alston. Bunicul tău e un hoț de camere și nu e deloc corect.

— Apropo, a zis Steve, invadez Quebecul.

Jucam Risk, chestie pe care o făceam mereu la Steve acasă. Vedeam pe fereastra sufrageriei că afară ploua cu găleata. Steve e un fanatic al jocului Risk, sau un expert, sau ambele. Eu și Billy nu reușim niciodată să-l batem. Dar astăzi mă descurcam și mai prost ca de obicei, poate pentru că nu mă concentram foarte tare.

Steve și Billy mi-au fost prieteni încă de când ne-am cunoscut la grădiniță. Steve e mai înalt și mai slab ca mine și poartă niște ochelari de vedere cu rame de corn. Poate pentru că citește prea mult. Billy e puțin mai scund decât noi doi și are părul creț și roșcat și mii de pistrui pe față. Când Billy avea șase ani, tatăl lui a agățat o bară de tracțiuni în cadrul ușii de la camera lui. De fiecare dată când Billy intră sau iese din cameră, face câteva tracțiuni. Billy poate face cincisprezece tracțiuni. Știu asta fiindcă am făcut odată pariu cu el că n-o poate face și am pierdut douăzeci și cinci de cenți. Eu pot să fac trei tracțiuni și jumătate. Steve abia dacă poate să facă una.

— Aruncă zarurile, a spus Steve, și așa am făcut.

Am pierdut încă o armată, desigur, iar Steve a câștigat încă un teritoriu de-al meu. S-a uitat la mine și a clătinat din cap.

— Ești așa un fraier, a zis el.

— Ascultă, am spus eu, e bunicul meu. Ce pot să fac?

— Să te lupți, a zis Steve. Să-ți aperi drepturile.

— Am făcut deja asta, am spus eu.

— N-o să las pe nimeni să îmi ia camera! a spus Billy.

Și-a încleștat pumnul și a lovit cu el în cealaltă palmă.

— Bum! Fix în nas!

— Sigur, Billy, a spus Steve făcându-mi cu ochiul. Amândoi

știam că Billy folosea întotdeauna cuvinte mai dure, dar singura dată când a trebuit să-i facă față unui puști din școală pe nume Phil Steinkraus, a fost un laș la fel ca noi ceilalți.

— Sunt prins în capcană, nu înțelegeți? am spus eu. Nu pot să-i spun bunicului cât de furios sunt că îmi pierd camera. Și dacă nici măcar nu pot *vorbi* despre asta, ce pot să fac?

— Bla bla, a zis Steve. Ce ești tu, un preș de călcat în picioare?

— Nu poți să lași un hoț de camere să te calce în picioare, a spus Billy.

Steve a pus jos al patrulea set de cărți identice de Risk și a mai câștigat zece armate. Pe tabla de joc deja conducea jumătate de lume, ceea ce însemna că jocul nu avea să mai dureze prea mult. Mi-a aruncat o privire ciudată, apoi încet-încet i-a apărut un rânjet pe față.

— Tocmai mi-a venit o idee, a spus Steve. Da, domnilor, s-ar putea chiar să meargă.

Am așteptat cât timp rotițele din capul lui Steve se puneau în mișcare.

— O mie șapte sute șaptezeci și șase, a spus Steve.

— Ha? a zis Billy.

— Yankeii împotriva puternicei armate a Marii Britanii, a continuat Steve. Soldații în uniforme roșii mărșăluiesc pe câmpul de luptă în formație compactă. Așa au luptat întotdeauna britanicii. Și ce fac ceilalți soldați? Se ascund după copaci și bolovani, trag în inamici de la adăpost și continuă să se miște.

— Ce legătură are asta cu bunicul lui? a întrebat Billy.

Steve a continuat.

— Știți că cei din Marea Britanie i-au acuzat pe cei din tabăra adversă că n-au luptat corect? *Corect?*

— Steve…, l-am întrerupt eu.

— Legenda lui Zorro, a continuat Steve, un bărbat bogat și puternic, care s-a împotrivit puterii regelui. El a trebuit să-și ascundă identitatea pentru că o luptă împotriva regelui însemna o moarte sigură. Și ce-a făcut ca să-i ajute pe țărani să se împotrivească tiraniei? S-a ascuns după o mască.

— La fel ca Batman sau Robin, a spus Billy.

— Cam așa, a zis Steve.

— Și ce ar trebui să fac? am întrebat eu. Să iau o sabie și să

mă duelez? Cu bunicul?

— Războiul gorilelor[3], a spus Steve, mai mult pentru el însuși. Când ești blocat și nu mai ai nicio altă opțiune. Te lupți de după bolovani. Îți ascunzi identitatea.

— Ai înnebunit, i-am zis eu.

— E singura modalitate, a spus Steve. Gândește-te și tu.

[3] *Gorilla warfare*, formulă folosită într-o glumă *copypasta* (bloc de text care e copiat și distribuit de multe persoane pe forumuri sau rețele sociale).

13.

O lumină în pod

Luptă de gorile.

Să te ascunzi după bolovani și copaci. Purtând o mască.

Stăteam întins pe patul meu și mă gândeam la ce îmi spusese Steve. Mi se părea nebunesc, totuși avea și puțin sens. Eram, cu siguranță, încercuit. Familia mea îmi luase propria cameră și nu-mi dăduse ocazia să ripostez.

Apoi am început să mă gândesc la oamenii care au luptat în timpul Revoluției americane. Împotriva cui luptau? A regelui. Iar regele le era ca un fel de tată sau poate chiar bunic. Era fără îndoială cel mai important personaj al anului 1776, asta-i clar. Și totuși ei au luptat pentru drepturile lor. Au găsit o oportunitate și și-au ales câmpurile de luptă la Lexington și Concord și au tras focurile care au răsunat în lumea întreagă.

Dar nu îți poți împușca propriul bunic. Cel puțin nu în familia mea.

Nu aveam nicio speranță.

Dar apoi mi-a venit o idee ciudată. Și după ea, încă una. Iar ideea de ansamblu a ceea ce puteam să fac mi-a devenit clară.

14.

Războiul este declarat!!!

Am cercetat împrejurimile, iar când nu se uita nimeni m-am strecurat în biroul de la subsol al tatălui meu. Totul era vraiște. Erau trei lumini în tavan, dar numai una dintre ele mergea. Tata pusese parchetul de unul singur, iar unele dintre scânduri nu erau prinse cum trebuie de celelalte. În colț, lângă baie, se afla o chiuvetă, dar nu mergea și nimeni nu știa cum să o repare. Din fericire pentru mine, tot ce voiam era să folosesc mașina de scris a tatei și ea funcționa.

Când pornești un război, trebuie să-i trimiți inamicului un bilet sau ceva de genul ăsta, în care să-i spui ce vrei și de ce. Trebuia să-l anunț pe bunicul de ce urma să pornesc un război împotriva lui. Și chiar nu voiam să mă semnez cu numele meu pe bilet și nici măcar nu voiam să apară scrisul meu de mână pe el. Pentru că dacă ar fi aflat părinții mei despre asta, acela ar fi fost sfârșitul războiului. Și sfârșitul meu, cel mai probabil.

Am băgat una din hârtiile pe care le folosea tata ca ciorne în imprimantă și am început. Uitați ce am scris:

DECLARAȚIE DE RĂZBOI!!!
AI FURAT CEVA CE ÎMI APARȚINEA.
MI-AI LUAT CAMERA Și O VREAU ÎNAPOI.
ACEASTA ESTE O AVERTIZARE.
AI LA DISPOZIȚIE 24 DE ORE CA SĂ-MI ÎNAPOIEZI CE ÎMI APARȚINE. ÎN CAZ CONTRAR, VA ÎNCEPE RĂZBOIUL.

L-am semnat așa:

RĂZBOINICUL ANONIM

Mi s-a părut că era destul de bunicel. Biletul avea un ton neprietenos și dur. De parcă eram pregătit să mă pun pe treabă. Sincer să fiu, eram atât de agitat că îmi tremurau mâinile. Apoi mi-a venit în minte că bunicul sigur îl va arăta mamei și tatei. Așa că am pus un P.S. mai în josul paginii.

P.S. RĂZBOIUL ĂSTA E ÎNTRE MINE ȘI TINE. NU LE SPUNE PĂRINȚILOR MEI SAU NU O SĂ MAI VORBESC NICIODATĂ CU TINE.

Păi, m-am gândit eu, dacă vrei să începi un război, biletul ăsta e o cale destul de bună de a o face. Acum întrebarea era ce ar trebui să fac cu el?

M-am gândit destul de multă vreme la asta. În jur de zece minute, în orice caz. Voiam să-l pun într-un loc în care bunicul l-ar putea găsi când era singur. Cu siguranță nu voiam ca nimeni altcineva din familie să îl găsească. Asta însemna că trebuia să-l pun în camera bunicului – camera mea, de fapt, până când mi-a furat-o. Și trebuia să-l strecor acolo la un moment dat când mama nu urca să facă curat.

Am așteptat până după cină. În tot timpul în care am avut biletul împăturit și băgat în buzunarul pantalonilor, adică aproape toată ziua, m-am simțit ca un iepure sperios. Chiar și numai să-i aud foșnetul din buzunar mă agita.

M-am furișat la etaj, când bunicul s-a așezat în sufragerie la televizor, loc în care stătea cam în fiecare seară de ceva timp încoace. M-am dus în camera bunicului și am închis ușa încet în urma mea. Apoi m-am uitat în jur. Deasupra dulapului, bunicul ținea o fotografie a bunicii într-o ramă veche, argintie. Lângă ea era peria lui de păr și pieptenele. Atunci, ușa s-a deschis dintr-odată și aproape că am sărit până-n tavan.

— Hei, Pete, a spus Jenny. Ce faci?

— Nimic, am spus eu foarte rapid.

Am avut o voce pițigăiată și stridentă care mi-a sunat foarte ciudat.

Jenny mi-a aruncat o privire ciudată.

— Te-am speriat? m-a întrebat ea.

— Nu, nu m-ai speriat, am mințit eu.

— Arăți amuzant, a spus ea și a ridicat din umeri. Vrei să ne jucăm *Casino*? Mama și tata sunt ocupați și bunicul e prea obosit.

Era un moment tipic lui Jenny. Mă aflam aici, pregătit să pornesc un război, iar ea voia să ne jucăm un joc.

— Nu, nu vreau să mă joc *Casino,* am spus eu, sau orice alt joc stupid. De ce nu te duci la parter să te uiți la televizor cu bunicul? Sau să citești o carte? Sau să exersezi la balet? Sau să

faci orice altceva în afară de a veni aici și a mă deranja pe mine?

M-a privit un timp foarte lung.

— Ciudat, a zis ea. Foarte ciudat.

Apoi a ieșit din cameră.

Dacă așa era un război de fapt, m-am gândit eu, n-aș fi fost prea bun ca soldat. Mi-am scos biletul împăturit din buzunar, l-am deschis și l-am băgat sub cuvertura patului, pe perna bunicului. Trebuia să fie orb ca să nu-l vadă. Așa că avea să-l citească cu siguranță în acea seară și urma să înceapă războiul dintre noi. Mă simțeam agitat când mă gândeam la asta, dar nu foarte tare. Eram pregătit pentru orice avea să se întâmple.

Apoi m-am dus la ultimul etaj, în camera mea nasoală, și am aruncat cu o minge de tenis în perete cam de patruzeci de milioane de ori.

15.

E nevoie de două tabere ca să înceapă un război

Păi, au fost o grămadă de sperieturi și de griji pentru nimic. Pentru că bunicul nu a spus nimic despre bilet și nici n-a făcut nimic în privința asta. Nu în următoarea zi, cel puțin, sau în două zile.

Nu știam ce ar fi trebuit să fac. Tocmai declarasem război și scrisesem un bilet, iar inamicul meu ignora toate acestea. Părea că avea să fie cel mai scurt război din istorie.

În ziua aceea și în următoarea l-am urmărit pe bunicul oriunde se ducea și i-am oferit o grămadă de ocazii să vorbească cu mine când nu se afla nimeni prin jur. Am stat până și o după-amiază întreagă cu el, în timp ce se uita la prostiile alea de telenovele la televizor. Mai târziu m-am dus cu el la un magazinaș de dulciuri ca să-și cumpere trabucuri. A durat o veșnicie să coborâm două străzi fiindcă bunicul mergea șchiopătat și foarte încet.

— Ai să-mi spui ceva? l-am întrebat eu pe drumul de întoarcere.

El mi-a rânjit.

— Doar că-mi place compania ta, Petey. Îmi e foarte comod să stau cu tine.

— N-ai vrea să vorbești despre nimic din ce ai citit recent? am întrebat eu.

Cum ar fi un bilet, aproape că mi-a ieșit pe gură.

— Doar ziarul, a zis el. Și sunt prea multe vești proaste în el, încerc să nu le dau prea mare atenție.

Tocmai îmi dădeam seama de ceva în legătură cu bunicul. Era unul dintre cei mai pricepuți ignoranți ai lumii. Iar lupta mea pentru a-mi recupera camera părea că nici măcar nu avea să înceapă vreodată.

16.

Prima conferință de strategie

— Ești atât de prost că mă mir că ești în viață, spunea Billy. Eram la el acasă, jucându-ne jocul lui: Stratomatic Baseball. Eu și Steve aveam o echipă comună. Billy o avea pe cealaltă. Firește, Billy făcea în așa fel încât să-i aibă de fiecare dată pe Babe Ruth și Ty Cobb la el în echipă. Firește, reușea cumva să câștige de fiecare dată.

— Războiul nu se începe cu un bilet, a zis Billy. Tu ai impresia că japonezii au trimis un bilet înainte de atacul de la Pearl Harbor? „Dragi State Unite ale Americii, vă rugăm să ne iertați dar o să vă scufundăm toate corăbiile. Scuze”.

— Ești sigur că biletul a ajuns la bunicul tău? a întrebat Steve.

— Da. Nu avea cum să-l rateze. Era chiar pe perna lui.

— Poate că a căzut atunci când a dat cuvertura jos de pe pat, a spus Steve.

— Și atunci unde ar fi ajuns? am zis eu. Ar fi căzut pe podea, ar fi zburat pe geam? Era o foaie mare de hârtie. N-ar fi putut să zboare pur și simplu.

— Trebuie să ataci, a spus Billy, nu să scrii un bilet politicos. Bum! aruncă o bombă. Bang! Lansează o rachetă spre el.

— Nu am de gând să-mi bombardez bunicul, am zis eu.

— Atunci ce ai de gând să faci? a spus Steve pe tonul lui domol și precaut. Părea să-mi zâmbească din privire în timp ce aștepta răspunsul.

— O să fac ceva, i-am răspuns eu.

— Ce mai război, a spus Billy.

Între timp, a aruncat zarurile și echipa lui cu jucători *All Star* din toate timpurile a mai marcat două puncte ajungând la a doua bază cu Honus Wagner.

— A venit timpul să lupți.

Dintr-odată, s-au legat niște lucruri în mintea mea. Am început imediat să râd, înainte chiar să-mi dau seama ce era exact în mintea mea. Billy și Steve s-au uitat la mine de parcă înnebunisem.

— Mersi, Billy, am zis eu, mersi mult. Ai și tu dreptate, chiar e momentul să încep chestia asta. Timpul potrivit.

Apoi le-am explicat ce aveam de gând să fac.

17.

Atacul de noapte

Îmi imaginasem că nu voi putea dormi în acea noapte, dar m-am înșelat. Înainte să-mi sting veioza de citit, mi-am programat ceasul digital cu radio să sune la ora două noaptea. Cred că m-am foit și m-am răsucit ceva vreme în pat, gândindu-mă ce aveam să fac și agitându-mă din cauza asta. Dar când a început să cânte radioul, un cântec de la Beatles, dormeam dus.

Am aprins lumina, am oprit radioul și m-am uitat încă o dată la biletul pe care îl pregătisem.

Asta scria:

CEI CARE FURĂ CAMERELE ALTORA N-AR TREBUI SĂ DOARMĂ BINE NOAPTEA.
PREDĂ CAMERA, IAR RĂZBOIUL SEVA SFÂRȘI.
RĂZBOINICUL ANONIM

Mi-am luat lanterna de buzunar, mi-am pus papucii în picioare și am ieșit pe hol. Am coborât tiptil scările până la al doilea etaj, încet și atent, încercând să nu scot niciun sunet. Era atât de liniște în casă, că era ciudat. M-am oprit o secundă la baza scărilor; inima îmi galopa zgomotos în piept.

Sincer să fiu, aveam îndoieli în legătură cu ce voiam să-i fac bunicului. Dar ca să recuperez ce era al meu, trebuia să lupt. Se spune că totul e permis în dragoste și în război. Sper că n-a spus-o același tip care zicea și „Respectă-ți bătrânii”.

Am mers tiptil pe hol, ca un hoț în noapte, pe vârfuri pe lângă ușa închisă a dormitorului alor mei și pe lângă al lui Jennifer. În fața vechii mele camere, am călcat pe lângă scândura din parchet care scârțâia mereu. Apoi am învârtit mânerul ușii cât de încet am putut, am deschis ușa și am intrat în cameră.

Chiar și în întuneric, puteam să văd că bunicul stătea întins pe spate sub pătură, dormind dus. Respira lent și ușor, scoțând un fluierat slab care se transforma într-un sforăit. Unul dintre picioare îi ieșea de sub pătură, la marginea patului.

M-am mișcat foarte atent pe lângă scândurile parchetului despre care știam că scârțâie și m-am dus la dulap. Aici aveam nevoie de lanterna mea de buzunar. Am acoperit-o cu o mână și m-am asigurat că lumina numai ceasul micuț de pe dulap.

Urma partea urâtă. Am luat ceasul și am mutat limba care indica ora la care suna alarma la ora trei. Trebuie să vă spun că atunci când limba a trecut de ora două, a clicăit atât de zgomotos că aproape am sărit un metru-n sus. Fii curajos, Războinic Anonim, mi-am zis în sinea mea. Apoi am pornit alarma trăgând de butonul de pe spatele ceasului, mi-am așezat hotărât biletul pe dulap, unde putea să-l vadă și un orb și am ieșit în grabă din cameră.

Când am ajuns la ultimul etaj am sărit în pat, am stins lumina și m-am băgat sub pătură ca să aștept ce avea să se întâmple. În mai puțin de o oră, alarma avea să pornească și bunicul se va trezi în miez de noapte.

Liniștește-te, inimă.

18.

Prima conferință de pace

Să știți că n-am putut să adorm. Era ca și când ai aștepta să explodeze o bombă.

Am privit cum treceau minutele și secundele pe ceasul meu digital cu radio. La 2:58 am auzit cum a pornit alarma în camera bunicului. S-a auzit ca un bâzâit de albină nervoasă. Și a continuat să bâzâie timp de un minut. Apoi am auzit cum bunicul s-a dat jos din pat, iar alarma s-a oprit.

Aproape că-mi țineam respirația cât timp am așteptat. Acum bunicul avea să găsească biletul. Pe urmă, ce avea să facă? Să mă ignore din nou?

Am auzit ușa bunicului deschizându-se. Urca aici? Da! Acum puteam să aud cum scârțâiau scările de lemn, în timp ce picioarele lui încălțate cu papuci șchiopătau spre ultimul etaj. M-am întins sub pătură și m-am prefăcut că dormeam.

S-a deschis ușa. L-am auzit pe bunicul venind spre mine și oprindu-se la marginea patului.

— Pete? a șoptit el.

Am gemut puțin, de parcă dormeam și aveam un vis. Bunicul s-a așezat pe marginea patului. I-am simțit mâna pe umăr, scuturându-mă ușor.

— Pete? Haide, băiete, știu că nu dormi.

— C-ce? am zis eu, ca și când abia mă trezeam. Bunicule? Tu ești?

Bunicul s-a întins și a aprins veioza de citit. Mi-am ferit privirea de căutătura lui urâtă. Părul alb al bunicului stătea în toate părțile și părea foarte nervos.

— Ai idee cât e ceasul? m-a întrebat el.

— E noapte?

— E miezul nopții, a spus el. *Domnule Războinic Anonim.* Nu e amuzant, Pete. Nu-mi place ca să-mi joace cineva farse de genul ăsta. Mai ales propriul meu nepot.

— Nu e o farsă, i-am răspuns eu. E război.

Bunicul a clătinat din cap.

— Prostii și baliverne, despre asta e vorba. Nu porți un război cu rudele tale. Trebuie să ai un inamic ca să ai un război, iar eu cu siguranță nu sunt inamicul tău.

— Ai primit declarația mea de război, am spus eu. De ce nu ai spus nimic despre asta?

— Mi-am imaginat că e o glumă, a spus bunicul.

— Nu e o glumă, am zis eu. Ai luat ceva ce-mi aparține și o vreau înapoi.

— Nu ți-am *luat* nimic, a spus bunicul. Părinții tăi mi-au *dat* camera ta.

— Și încă o ai, nu-i așa? am zis eu.

Bunicului i-a apărut o expresie ciudată pe față.

— Pentru Dumnezeu, a spus el, ai o privire exact ca a mamei tale când era mică. Sper că nu ești la fel de încăpățânat cum era ea. Era de groază când lucrurile nu ieșeau cum voia ea.

— Sunt și mai încăpățânat, am zis eu, mai ales atunci când am dreptate.

Bunicul a oftat și m-a privit fix pentru un moment. Apoi s-a ridicat încet în picioare.

— Culcă-te la loc, mi-a spus el. O să vorbim mâine despre asta. Adică foarte curând.

A mers spre ușă.

— Bunicule, am strigat eu după el, făcându-l să se oprească în dreptul ușii. Te iubesc, i-am zis, chestie care l-a făcut să zâmbească. *Dar războiul continuă!*

19.

Un steag alb

A doua zi dimineață, bunicul n-a coborât la micul dejun până pe la ora unsprezece. Și nu a fost nici îmbrăcat și îngrijit ca de obicei. Mama i-a făcut pâine prăjită și cafea, iar el s-a așezat la masă, a mâncat și a citit ziarul. Nici măcar nu mi-a spus bună dimineața sau ceva, deși stăteam fix acolo, la masă cu el.

Pe de altă parte, nu i-a spus mamei nimic în legătură cu ce se întâmplase noaptea. M-a bucurat lucrul ăsta.

După-amiaza, mama s-a dus în oraș cu Jennifer ca să-i cumpere niște pantofi noi. Eram în fața casei, aruncând cu o minge de tenis în treptele de la intrare, când bunicul a ieșit șchiopătând din casă. A privit cum ricoșa mingea câteva momente și cum era să-mi scape din mână de câteva ori.

— Mâini moi, a spus el. Nu trebuie să-ți mai încordezi palmele când vrei să prinzi o minge. Ale tale sunt prea rigide. Ești agitat când trebuie să o prinzi?

— Normal că sunt, am spus eu, când văd de câte ori o scap.

Bunicul a rânjit când a auzit.

— Palmele relaxate sunt secretul, Pete, a spus el și s-a așezat pe unul dintre scaunele de pe verandă.

Am mai aruncat mingea de câteva ori, în timp ce bunicul se uita, încercând să fac ce mi-a spus el. Poate că am prins mingea puțin mai bine, n-am putut să-mi dau seama.

— Ridicăm steagul alb? a întrebat bunicul.

— Cum adică?

— Când taberele inamice vor să se întâlnească și să discute anumite lucruri, ridică un steag alb în semn de pace și se întâlnesc sub el ca să poarte o discuție. Ce părere ai?

— În regulă, am zis eu și m-am așezat pe scaunul de lângă el. Steagul alb înseamnă că te predai?

— În niciun caz. Vreau doar să-ți spun câteva lucruri, înțelegi?

— Scuipă tot, am zis eu. Vreau să spun, hai să vorbim.

— Ascultă, Peter, situația asta nu prea ține de mine, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Bunicul și-a coborât privirea și s-a uitat la mâinile lui, care erau mari, cu degete noduroase, și aveau niște pete maro peste tot.

— Nu aveam de gând să vin până aici din Florida și să-ți iau camera. În niciun caz nu m-am gândit la asta. Pur și simplu așa s-au întâmplat lucrurile, înțelegi?

Am încuviințat.

— Nu am vrut să mă retrag din firma mea, de exemplu, a continuat bunicul. Dar când s-a îmbolnăvit bunica, a trebuit s-o fac. Nu am vrut nici să mă mut la Florida, departe de toți oamenii care îmi sunt dragi. Și nu am vrut ca bunica să moară. M-am simțit foarte singur, fâțâindu-mă prin casa noastră de acolo. Foarte singur. Așa că uite-mă aici, bănuiesc că te-ai pricopsit cu mine.

— Înțeleg toate astea, bunicule, am spus eu.

— Bun, a spus el și a încuviințat.

— Dar tot îmi vreau camera înapoi.

— Ah, Petey, a zis el scuturând din cap. Cred că s-ar putea să fii puțin cam răsfățat. Poate pentru că ai avut întotdeauna tot ce ai vrut.

— Vreau numai ceea ce este al meu, am spus eu.

— Înverșunat, a zis el, exact ca mama ta. Camera care-ți aparține ție și toate chestiile astea… Lasă-mă să-ți spun ceva, când eram eu de vârsta ta, a trebuit să împart același *pat* cu unchiul tău, Dave. Vremuri grele, Petey, vremuri foarte grele. Mâncam foarte des paste și fasole și n-aveam nici doi bani în buzunar. Dacă aveam doi lei, era mare chestie. Doi lei însemna că puteam merge la magazin să-mi iau bomboane. Și în mod sigur stăteam o grămadă de timp să mă hotărăsc ce bomboane. Acum uită-te la tine și la Jenny. O casă mare și frumoasă, o grămadă de jucării, haine frumoase, destulă mâncare. Voi nu prea știți ce înseamnă să vreți ceva cu adevărat și să trăiți fără lucrul ăla, nu-i așa?

— Știu că vreau camera mea. Și că o ai tu.

— În-ver-șu-nat, a silabisit bunicul. Am impresia că ar putea să fie bine pentru tine să te descurci fără ea, Petey. Chiar cred asta.

— Deci nu vrei să faci schimb de camere cu mine? am întrebat eu.

— Nu.

— Atunci s-a terminat chestia asta cu steagul alb, am spus eu ridicându-mă.

— Haide, a spus bunicul, nu fi așa. Așază-te.

— Am un singur lucru să-ți spun, i-am zis eu în timp ce coboram de pe verandă. Pregătește-te pentru un al doilea atac.

20.

Un individ șmecher

Ce-am făcut pe urmă a fost să-i fur papucii bunicului.

După cină, când mergeam spre ultimul etaj, m-am oprit puțin în vechea mea cameră și i-am furat papucii din fundul dulapului. I-am lăsat și un bilețel. Pe ăsta l-am scris cu un Magic Marker, pe o foaie dintr-un carnețel. Scria așa:

NU O SĂ MĂ DAU BĂTUT.
DAR TU O VEI FACE

RĂZBOINICUL ANONIM

M-am gândit să-i mai fac și alte farse bunicului. Cum ar fi să-i pun o broască în pat. Sau un gerbil. Dar apoi m-am gândit că era posibil ca surpriza asta să-l sperie destul de tare cât să facă infarct. Oamenilor li se poate întâmpla asta, știți? Mai ales celor bătrâni. Trec printr-un șoc puternic și bum: infarct. Purtam un război împotriva bunicului, dar nu voiam să-l omor.

M-am dus la culcare gândindu-mă la toate astea, dar înainte să adorm am auzit niște pași apropiindu-se pe scări. Pași foarte înceți, care păreau să fie ai cuiva care șchiopăta.

Bunicul a intrat în cameră și a aprins brusc lumina.

— Bine, a spus el ursuz, unde-mi sunt papucii?

— Ce papuci? am întrebat eu.

— Ăia pe care i-ai furat, Peter, băiete.

Înainte să apuc să-i răspund, s-a dus la dulapul meu și l-a deschis. Și uite-i papucii, la vedere, exact unde s-a gândit inteligentul aici de față să-i lase.

— Vai, vai, ce avem noi aici? a spus bunicul. Arată ca papucii cuiva pe care-l cunosc.

I-a luat de acolo și m-a privit, clătinând încet din cap, semn că era dezamăgit.

— Acum am terminat o dată pentru totdeauna cu farsele astea? a întrebat el.

Nu i-am răspuns.

— Crezi că ești un individ șmecher, nu-i așa? Cu farsele astea?

— Nu sunt farse, am zis eu.

— Ah, nu? Atunci cum ai numi faptul că mi-ai furat papucii?

— Război de gorile.

Bunicul mi-a aruncat o privire și a început să râdă. Asta chiar m-a enervat. Uite-mă pe mine, în mijlocul războiului, iar inamicul râdea de mine.

— Nu cred că e așa amuzant, am spus eu.

— E mult mai amuzant decât crezi tu, a zis bunicul. Război de gorile, ha, ha! mai degrabă *Monkeyshines*[4].

— Ți-ai luat papucii, am spus eu. Poți să pleci acum.

— Petey, trebuie să rezolvăm chestia asta dintre noi. Poate mâine. Acum culcă-te, e în regulă, dar mâine trebuie să vorbim.

S-a aplecat de la marginea patului și m-a pupat pe frunte, cu buzele lui uscate.

— Noapte bună, a zis el.

— Noapte bună, i-am răspuns și eu.

Voiam să-i spun mai multe, cum ar fi că îmi pare rău, dar nu am făcut-o. Războiul e război, m-am gândit, și nu se sfârșește până când una dintre tabere nu se predă.

— Război de gorile, a spus el în timp ce ieșea din cameră. Când a închis ușa, chicotea de unul singur.

Acela a fost momentul când am început să cred că s-ar putea să pierd războiul. Bunicul era așa de treabă, încât avea să ignore tot ce făceam. Iar până la urmă el avea să stea în camera mea, iar eu blocat aici pentru eternitate.

Ce mai război, m-am gândit eu. Inamicul meu tocmai m-a pupat de noapte bună.

---

[4] Film horror din 1988.

21.

Strategie și provizii

— Asta spune multe, știi, îmi spunea Steve în timp ce mergeam spre magazin. Te-a și pupat.

— Da, am zis eu.

— E un război psihologic, a spus el, și a fost foarte inteligent din partea lui.

— Se joacă cu mintea ta, a spus Billy.

Eram pe drum spre Dealtown, magazinul de unde ne cumpăram mereu rechizitele. Steve avea nevoie de mai multe pixuri, cartonașe și de un caiet. N-am cunoscut niciodată un puști care să folosească la fel de multe rechizite ca Steve sau care să iubească școala la fel de mult cum o făcea el. Era puțin nefiresc, dacă mă întrebați pe mine. Vreau să zic, școala e în regulă. Și, în afară de asta, ești obligat să te duci. Dar mereu am avut impresia că niște vacanțe în plus în timpul anului școlar n-ar răni pe nimeni. Steve crede că o zi fără școală e o zi nefericită. Întotdeauna citește cărți și ia notițe pe cartonașe. De fiecare dată când vede un cuvânt nou, îl caută în dicționar, îl scrie pe un cartonaș și îl memorează.

— Bunicul tău încearcă să te ducă cu zăhărelul, a spus Steve.

— Dar el chiar e de treabă, am zis eu.

— Poftim, a spus Steve. Deja te-a făcut să crezi asta.

— Stai o secundă, am zis eu, ceva nu e în regulă aici.

— Da, faptul că te lași dus de nas, a spus Billy.

— E foarte simplu, a zis Steve în timp ce intram în magazin. Începi un război, bunicul nu vrea să lupte. Așa că pur și simplu încearcă să fie incredibil de drăguț cu tine, în așa fel încât să uiți de toată chestia asta și să anulezi războiul. Nu cumva asta se întâmplă?

— Nu, i-am răspuns eu. El chiar e un bătrânel dulce și bun care ține foarte mult la mine. Așa că a trecut peste furtul papucilor și mi-a arătat asta pupându-mă pe frunte.

— N-a fost foarte inteligent din partea ta să-i pui papucii în dulap, a spus Billy. Ar fi trebuit să-i arunci la coșul de gunoi.

— N-aș face asta niciodată, am zis eu.
— Sau să le dai foc, a adăugat Billy.
— Nu poți să arzi papuci la mine în casă, am zis eu.
— Cu adevărat machiavelic, a spus Steve și a luat un coș de cumpărături.
— Ce înseamnă machia... ce ai spus? a întrebat Billy.
— Machiavelli. Era un prinț italian de demult, a spus Steve. Și-a dat seama de toate mișcările pe care le poți face într-o luptă, acum o grămadă de timp. Pun pariu că bunicul tău știe totul despre el.
Steve a pus un carnețel cu spirală și un pachet de cartonașe în coșul de cumpărături.
— El nu e așa, am protestat eu. Bunicul pur și simplu e un om grozav, atâta tot.
Steve mi-a aruncat una din privirile lui atotștiutoare, de parcă vorbea cu cineva cu creierul cât o nucă.
— Nu îți subestima niciodată adversarul, a spus el.
Trebuie să menționez asta despre prietenul meu, Steve. Uneori, pentru un tip care gândește foarte mult, poate să fie foarte fraier.
— Deci, care va fi următorul tău pas? a întrebat Billy.
— Probabil niciunul, a spus Steve.
— Vă înșelați amândoi, am zis eu. O să fac ceva. Încă îmi vreau camera înapoi.
— Poți să pui o încuietoare la ușă ca să nu mai poată intra? a vrut Billy să știe.
— Nu, am spus eu.
Steve a luat un pachet de zece pixuri și l-a pus în coș.
— O să vă spun ce cred eu, a zis el. Cred că războiul s-a sfârșit... iar tu ai pierdut.

22.

Lovitură grea

Când am ieșit pe verandă, după prânz, bunicul mă aștepta.

— Hai să facem o plimbare, mi-a spus el. Cred că avem câte ceva de discutat.

— Cum rămâne cu piciorul tău?

— Păi, a zis bunicul, încă e atașat de restul corpului.

— Vreau să spun, nu te doare dacă mergi prea mult?

— Petey, a zis el, mă doare și când merg și când nu merg. Așa că poate ar trebui să fac niște mișcare și să nu mai țin cont de el.

Am început să mergem spre Beverly Road, strada cu magazine care se afla la mică depărtare de casă.

— Asta înseamnă că am ridicat din nou steagul alb? am întrebat eu.

— Iar începi cu treaba aia cu războiul, a spus bunicul. Uită de asta.

— Nu uit nimic, am zis eu. Ți-am declarat război și am vorbit serios.

— Baliverne alandala, a spus bunicul.

Nu știam ce voia să spună mai exact prin asta, dar am prins oarecum ideea.

— Ăsta nu e război, a continuat el. Este o neînțelegere. Poate chiar o dispută. Și ce faci tu e să provoci o gâlceavă în familie.

— Și ăsta e un război, am insistat eu. Te-ai mutat aici și mi-ai luat teritoriul sub stăpânire, nu-i așa? Nu așa încep războaiele?

— Nu, a spus bunicul. Războaiele încep din cauza lăcomiei și a dorinței de putere.

— Și ca să recuperezi ce-i al tău de drept, am spus eu.

Bunicul s-a oprit din mers și m-am oprit și eu. Avea o privire dură și rece când s-a uitat spre mine.

— Deci tu ai impresia că războiul e complet în regulă, a spus el. Așa e?

— Uneori, i-am răspuns eu.

— Cum ar fi când?

— Atunci când trebuie să-ți aperi drepturile, am spus eu.

Bunicul și-a strâns buzele, în timp ce a scuturat din cap.

— E greșit, Petey. Sunt o grămadă de moduri prin care să rezolvi o ceartă, fără să mergi la război. Moduri pașnice.

— Am încercat asta cu părinții mei. Nu a funcționat. De asta a trebuit să pornesc un război împotriva ta.

— Greșit, a spus bunicul.

— Chiar deloc, i-am răspuns eu. Mi-ai luat camera.

— Ascultă, Pete, a spus încet bunicul. Singurul moment în care trebuie să declari război este când cineva te atacă. Atunci și numai atunci ai dreptul să te aperi. Ai înțeles?

Nu m-am gândit mai mult de o secundă la ce mi-a spus.

— Și eu nu am fost atacat? am zis eu. Nu m-au smuls din camera mea și m-au aruncat la ultimul etaj de parcă aș fi fost un scaun vechi sau ceva de genul ăsta?

Bunicul a oftat și și-a ferit privirea câteva momente. Puteam să-mi dau seama că era supărat.

— E exact ca în Risk, am spus eu. Când cineva îți invadează teritoriul, îl împuști.

Am simțit mâna osoasă a bunicului pe braț.

— Cu războiul nu-i de glumă, Petey, a zis el. Numai copiii, proștii și generalii cred asta.

— Ești inamicul meu, am zis eu pe un ton ridicat, și vreau ce-i al meu.

I-am dat la o parte mâna de pe brațul meu.

— Ai mărșăluit până aici ca o armată și m-ai dat afară din…

Bang!

Mâna dreaptă a bunicului a apărut de nicăieri și mi-a biciuit obrazul. Am fost atât de șocat și surprins că n-am mai putut spune nimic. Obrazul îmi era cald și mă ardea. A durut.

— De ce m-ai lovit? am întrebat. Aveam lacrimi în ochi, dar nu am plâns.

— Războiul doare, a spus bunicul. Rănile de război și omorurile provoacă suferință. Doar un prost vrea să înceapă războiul.

M-am uitat adânc în ochii căprui ai bunicului, care îmi păreau atât de răuvoitori acum.

— Nu o să uit asta, am spus eu.

— Asta-i și ideea.

— Și nici nu o să te iert. De acum încolo, războiul a început *cu*

adevărat.

M-am întors cu spatele și am început să merg înapoi spre casă, cât de repede am putut. L-am lăsat pe bunicul pe stradă, strigând după mine.

23.

O pauză pentru Jenny

Păi, acum era un război adevărat între noi și nu-mi plăcea absolut deloc. Chiar nu mă pricep prea bine la a fi supărat pe cineva. Mama spune că am o inimă bună și că n-am putut niciodată să port pică. E adevărat. Chiar și acum ceva timp, când părinții mei sau Jenny făceau ceva care mă enerva, mereu uitam până a doua zi.

În seara aceea eram la cină, stând față în față cu bunicul, și chiar am vrut să-l urăsc fiindcă mă plesnise, dar n-am putut. Vreau să zic, era *bunicul meu*, pentru numele lui Dumnezeu. Era bătrân și singur și îl durea piciorul. Ar fi trebuit să fiu la fel de rău ca Darth Vader ca să-l urăsc.

Bunicul a fost foarte vioi la cină. A spus până și câteva glume de care nu auzise nimeni. A și zâmbit și a vorbit cu mine, dar n-am putut să-mi dau seama dacă se prefăcea sau nu. Era oare același om care îmi dăduse o palmă în urmă cu numai câteva ore? Eram confuz.

Așa că am avut o seară obișnuită, în ciuda sentimentelor de tot felul pe care le aveam. După cină, ne-am așezat în sufragerie. Bunicul și-a scos cutia de domino și a început să le așeze ca să joace un joc cu tata. Jenny a dispărut câteva minute, apoi a coborât hotărâtă pe scări, de la ea din cameră, purtând un tutu. În caz că nu ați auzit niciodată până acum de cuvântul ăsta, fiindcă nici eu nu auzisem până când i-a cumpărat mama unul, lăsați-mă să vă explic ce înseamnă un tutu. Este o fustă micuță care probabil are niște sârme sau ceva în ea fiindcă stă ridicată în formă de cerc atunci când o fată o poartă. Al lui Jenny era roz. L-a primit fiindcă a fost insuportabilă. Pentru că mama nu a vrut să i-l cumpere, cel puțin nu înainte să facă măcar lecții de balet un an întreg. Dar Jenny e foarte diferită de mine. Eu sunt genul de persoană care ar fi așteptat un an, exact așa cum a spus mama.

Dar Jenny nu.

A început o campanie de convingere pentru acel tutu care a

fost pur și simplu dezgustătoare. A vorbit despre el dimineața, la prânz și seara. A plâns de fiecare dată când trebuia să meargă la lecțiile de balet. I-a spus mamei că toate fetele aveau câte un tutu, ceea ce era, evident, o minciună.

S-a și aruncat pe jos și a avut o criză de isterie. Vreau să spun că a dat cu picioarele în pământ și a urlat până când a convins-o mama să se oprească. Când a văzut că nu are succes, Jenny a trecut mai departe, la tata. L-a prins singur în diferite momente, s-a urcat la el în poală și l-a acoperit cu pupici, ca un cățel care te linge pe toată fața. A continuat pur și simplu să-l lingușească pe tata și să se gudure pe lângă el, ți se și făcea rău dacă vedeai. Așa că ceea ce s-a întâmplat a fost că tata a vorbit cu mama și Jenny și-a primit fusta de balerină. Și nici măcar nu era Crăciunul sau ziua ei.

Jenny s-a dus la casetofonul stereo și și-a pus discul ei cu *Dance of the Hours.*

— Doamnelor și domnilor, a anunțat ea de parcă s-ar fi aflat pe o scenă, vă prezint cea mai frumoasă balerină din lume… domnișoara Jennifer Stokes!

Apoi a lăsat muzica să cânte, muzică pe care o auzisem deja de aproximativ paisprezece milioane de ori. Dar mama, tata și bunicul… mai ales bunicul… s-au lăsat pe spate și au aplaudat de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată pe Jenny dansând până atunci.

A sărit de nu știu câte ori pe vârfuri. Din când în când și-a mai întins brațele deasupra capului, ca și când ar fi încercat să ajungă la un raft de la ea din dulap. Uneori se mai oprea, stând într-un picior și lăsându-l pe celălalt să atârne în spate. În poziția aia arăta ca o barză mică sau o găină mai mare. De asemenea, țopăia. Cred că ar fi trebuit să facă salturi, dar Jenny reușea să se desprindă doar câțiva centimetri de podea. La sfârșit, s-a lăsat pe genunchi și s-a ghemuit, apoi a ridicat mâinile și a zâmbit când muzica s-a terminat.

Desigur, adulții au înnebunit când a terminat.

— Bravo! a strigat tata în timp ce aplaudau cu toții.

Am observat că nu a strigat „Bis!”. Am aplaudat și eu, mai mult ca să fiu politicos.

Uneori e foarte greu să fii fratele mai mare.

24.

Un truc urât

Cred că în sfârșit deveneam mai abil în războiul împotriva bunicului. Poate că până atunci urmasem prea mult sfaturile prietenilor. Și poate că le povesteam prea multe din ce se întâmpla. Mai degrabă flecăream și nu ajungeam la niciun rezultat. Așa că atunci când Steve și Billy au venit pe la mine ca să jucăm Monopoly, nu le-am spus nimic despre palma pe care mi-o dăduse bunicul.

Permite-ți-mi să fiu sincer. Îmi era și puțin rușine.

Eram cu toții la ultimul etaj, în camera mea. Noua mea cameră oribilă și dezgustătoare, nu vechea mea cameră frumoasă și grozavă.

— Deci ăsta e locul în care te-au mutat, a spus Steve, uitându-se în jur. Nu e o îmbunătățire.

— Nasol, a spus Billy.

— Încep să mă obișnuiesc, am zis eu.

— Ai mai făcut vreo mișcare? a întrebat Billy.

Am clătinat din cap.

— Războiul s-a sfârșit, a spus Steve, exact cum am prevăzut.

— Ai pierdut, a spus Billy.

Stătea pe podea, pe covorașul împletit de lângă patul meu.

— Îmi plăcea mai mult fosta ta cameră. Era mai mult spațiu. Și era mai luminoasă. Și n-avea niciun miros.

— Miros? am zis eu. Ce miros?

— Nu-l simți? a întrebat Billy.

Și-a încrețit nasul ca un iepure și a început să adulmece.

— Miroase decent, am spus eu. Steve, tu nu simți nimic, nu-i așa?

Steve a tras aer adânc în piept.

— Da, a spus el.

Am așteptat câteva secunde, uitându-ne la Steve, dar nu a mai adăugat nimic.

— Da, e un miros, sau da, nu miroși nimic? a întrebat Billy.

— Miros ceva, normal, a spus Steve. Îmi funcționează căile

olfactive.
— Băile cui? a întrebat Billy. Nu-mi miroase a toaletă. Mai degrabă a un fel de brânză.
— Căile olfactive, a spus Steve. O-l-f-a-c-t-i-v-e. Nasul tău și glandele de miros, simțul olfactiv.
— Ah, a zis Billy. Vrei să spui că iar te dai mare cu vocabularul tău.
— Exact, a spus Steve zâmbind. Sau indubitabil… sau…
— Hai să jucăm Monopoly, am zis eu înainte să apuce să continue.
Uneori Steve are talentul de a da dureri de cap. Și uneori îl tachinează pe Billy puțin cam mult.
M-am dus până la cutiile mele cu jucării și am scos cutia de Monopoly. Steve s-a așezat pe podea lângă Billy.
— Eu voi fi bancherul, le-am zis eu.
— Desigur, a spus Billy.
— Pete e mereu bancherul, a zis Steve, și câștigă mereu.
— Ce vrei să spui? am întrebat eu.
Steve a ridicat din umeri.
— Nimic, a spus el pe un ton care dădea de înțeles că de fapt era vorba de mult mai mult decât nimic.
— Putem să jucăm odată, pentru numele lui Dumnezeu! a zis Billy.
M-am așezat pe podea lângă băieți și am pus jocul în fața mea. Apoi i-am scos capacul. Dar am văzut ceva atât de incredibil, că nu mi-am putut crede ochilor.
Tabla de Monopoly era în cutie, da, dar în afară de ea nu mai era nimic altceva.
Nu mai erau nici banii, nici figurinele, nici cărțile cu proprietăți și nici regulile. În cutie era doar o hârtie împăturită. Am desfăcut-o. Era un bilet scris cu pixul. Scria așa:

JOCUL ĂSTA SE POATE JUCA ÎN DOI.
DAR TU NU-L POȚI JUCA PE CEL DIN FATA TA.

Dedesubt, biletul era semnat:

BĂTRÂNUL.

25.

Și cuvinte urâte

Nu voi scrie aici cuvintele pe care le-au spus Billy și Steve. Știu că mi-am propus să spun povestea asta așa cum s-a întâmplat, dar nu vreau să scriu cuvintele alea pe hârtie. Mai ales într-o poveste pe care i-o voi da profesoarei mele să o citească. Așa că voi inventa niște cuvinte care să le înlocuiască pe cele adevărate.

— Nu pot să cred, a spus Billy. Cine face un lucru atât de *cocofex*?

— Exact, a zis Steve, e un adevărat *coclender*!

— Doar un *crocofant* ar face o farsă atât de *jenibilă*! a spus Billy.

— Stați așa, am zis eu, și nu vorbiți așa despre bunicul meu.

— O să zic ce vreau eu, a spus Billy.

Era foarte nervos.

— E un *gogomârl.* Cum poți să spui că nu-i așa?

— Nu-i un *gogomârl*! am spus eu, pe un ton ridicat. Bunicul meu e un om grozav.

— Și face farse *trițare,* a spus Steve.

Nu puteam să-l contrazic. Era destul de *trițară* toată situația.

— Poate, i-am răspuns eu. Dar i-am dat, fără îndoială, destule motive cât să facă asta. Nu uitați, eu am început războiul ăsta.

Păi, băieții au continuat în stilul ăsta ceva vreme, spunând tot felul de lucruri *crocofante* despre bunicul. Iar eu i-am luat apărarea. A durat ceva până ne-am liniștit cu toții. Apoi lui Steve i-a apărut o expresie ciudată pe față și a tăcut, în timp ce Billy a vorbit de unul singur ca o moară stricată.

— Ar putea fi o chestie grozavă, a spus Steve până la urmă.

— Care e partea grozavă în toată chestia asta? l-a întrebat Billy.

— A mușcat momeala, nu înțelegi? a zis Steve. Vreau să spun că a intrat în joc, vrea să joace. Și ăsta e un lucru bun.

— Nu mai putem să jucăm Monopoly și tu spui că e un lucru bun, a zis Billy.

— Ai reușit să-l faci pe bunicul tău să se implice, mi-a spus Steve, ignorându-l pe Billy. S-a simțit încolțit. Tot ce trebuie să faci acum e să continui.

— Cum? am întrebat eu.

— Atac, atac, atac, a spus Steve.

— Da, a zis Billy, trebuie să fii în ofensivă.

— Nu sunt atât de sigur, am spus eu.

De fapt, nu eram sigur deloc.

— Arde-i chiloții! a zis Billy.

— Ce?

Credeam că nu am auzit eu bine ce spusese Billy.

— Strecoară-te în camera lui, ia-i toată lenjeria și dă-i foc. Niciun bărbat nu se poate duce nicăieri fără să poarte chiloți.

— Și cum ar trebui să-i ard chiloții? l-am întrebat eu pe un ton sarcastic.

— Îi bagi în sobă, a zis Billy.

— Nu mai spune prostii, am spus eu. Nu aș umbla la sobă pentru nimic în lume, mai ales pentru un motiv ca ăsta.

— Atunci rupe-i, a zis Billy. Și îi arunci pur și simplu la gunoi. Doar fă-o.

— Nici să mor, am spus eu.

— Nu ești un Războinic Anonim adevărat, a zis Billy. Ești un fricos.

— Sunt un nepot, i-am răspuns eu. Sunt unele chestii pe care nu pot să le fac, oricât de mult m-ar bate la cap prietenii mei.

— Fricosule! a spus Billy.

— Nu e războiul tău, am zis eu.

— *Cocofant trițar*! m-a numit Billy, deși știa că nu suport să-mi spună așa. Nu i-am răspuns.

— Trebuie să faci ceva, mi-a spus Steve.

— O să fac, am zis eu.

— Ce? a întrebat Steve.

— Nu știu.

— Când?

— Cândva, undeva, am spus eu.

Steve și Billy au râs amândoi de mine. Iar în puțin timp au plecat, amândoi supărați pe mine iar eu nervos din cauza lor.

Așa că, în cele din urmă, primul atac al bunicului a funcționat. A avut nevoie doar de trei prieteni buni, pe care i-a făcut să se *dabardească* între ei.

26.

Tap-tap-tap și s-a fixat

Puteți să fiți siguri că m-am dus să-l caut pe bunicul imediat după ce au plecat băieții. Dar era mult prea deștept pentru mine. Stătea prin bucătărie, unde pregătea mama cina. Apoi a jucat două ture de *Casino* cu Jenny. Până au terminat ei, tata deja se întorsese de la serviciu.

Nu am avut când să vorbesc cu el de unul singur, fără alții de față, până a doua zi după ore. Și era sus, la mine în cameră, atunci când am ajuns. Avea la el o cutie mare cu unelte și stătea pe patul meu, cioplind o bucată mică de lemn cu un cuțit.

— Bună, Pete, a spus el pe un ton prietenos, cum a fost la scoală astăzi?

Mi-am lăsat rucsacul pe jos.

— De parcă ți-ar păsa, i-am răspuns eu.

— Îmi pasă, îmi pasă, a spus bunicul.

— De unde ai știut că urma să jucăm Monopoly? l-am întrebat eu.

— Aha, a zis el rânjind. Secrete de armată.

— Bănuiesc că ție ți s-a părut amuzant.

Bunicul a chicotit.

— Și nu a fost? Vă adunați și voi aici să jucați un joc și *surpriză*!

Bunicul a luat bucata mică de lemn și s-a lăsat într-un genunchi, lângă balansoarul meu. Apoi a încercat să o fixeze în gaura din spătarul scaunului, de unde se desprindea mereu mânerul.

— E puțin mai mare decât trebuia, a spus el.

— Îmi repari balansoarul? l-am întrebat eu.

— Încerc, a zis bunicul.

Avea o foaie de șmirghel pe care o freca de bucata de lemn ca un nebun.

— O să îl lipești la loc? l-am întrebat.

— Nu, a spus bunicul. Lipiciul n-o să țină. O să bat din nou lemnul în cuie, Pete. Vezi gaura asta din partea din spate a

brațului? Am scos cuiul vechi. Trebuia să intre și în gaura cealaltă, din spătarul balansoarului.

Bunicul a încercat din nou să pună bucata de lemn la locul ei, dar nu a încăput.

— Mai trebuie să o șlefuiesc puțin de tot, a spus el.

— Cum rămâne cu toate lucrurile pe care le aveam în cutia de Monopoly? Poți să mi le dai înapoi acum?

— Nu încă, a zis el.

— Dar când?

— Atunci când micuța noastră neînțelegere, sau cum vrei tu să-i spui, se va termina.

I-am aruncat o privire bunicului, dar era ocupat cu șlefuitul lemnului.

— Nu mi se pare corect, i-am zis eu.

— Nici nu este, a spus el. Hai să zicem că piesele tale de Monopoly sunt luate ca prizonieri de război. Imediat ce facem pace, se întorc la tine.

— Nu o să fac asta niciodată. Nu până nu-mi dai camera înapoi.

— Atunci vor rămâne prizoniere mult timp, a spus bunicul.

A luat o pereche de clești și i-a prins de mijlocul cuiului de lemn. Apoi l-a băgat în brațul balansoarului și a început să-l rotească și să îl împingă în același timp. I-a trebuit multă forță, dar Bunicul avea mâini și mușchi mari și până la urmă a intrat în gaură cam până la jumătate.

— Gata, a spus bunicul. Mai solid ca stânca din Gibraltar.

— Eu ți-am dat înapoi șlapii, am zis eu.

— Eu parcă țineam minte că am venit aici sus și i-am găsit singur, a spus el. Nu mi se pare că mi i-ai înapoiat tu, Pete.

M-am gândit la asta în timp ce bunicul a pus cleștii înapoi și a scos ciocanul din cutia de unelte. Ciocanul era acoperit cu cauciuc în partea cu care loveai.

— Va trebui să-mi iau revanșa pentru asta, am spus eu. Războinicul Anonim va lovi din nou.

— Știu asta, a spus bunicul, rânjind. Ăsta e și farmecul.

Nu puteam să cred că a spus asta.

— Ți se pare amuzant?

— Cu siguranță, mi-a răspuns el. Ah, mi-a luat ceva până să înțeleg. Iar atunci am realizat ceva. Aproape că-mi pierdusem cu totul simțul umorului. Nu m-am mai distrat atât de bine de o

veșnicie. Cel puțin de anul trecut. Imaginează-ți că te-am plesnit în halul ăla. Ce chestie prostească.

A aliniat gaura din spătar cu cuiul din brațul balansoarului.

— Acum privește aici, Peter, băiete.

Tap-tap-tap! De atât a fost nevoie, trei lovituri zdravene cu ciocanul bunicului, iar brațul balansoarului a fost fixat în spătar. M-am așezat imediat pe balansoar și l-am testat. Era stabil, exact cum spusese bunicul.

— Ești un reparator bun. Mulțumesc, i-am spus eu și l-am pupat pe frunte.

— Sunt cel mai bun, a spus bunicul. Știi, Pete, obișnuiam să construiesc case întregi, de la temelie. Aș mai fi făcut-o și acum, dacă nu aveam piciorul ăsta bun de nimic. Dar încep să mă simt bine din nou. Cred că mi-am recăpătat forțele. Sunt o grămadă de lucruri în casa asta care trebuie reparate. Iar eu sunt omul de care aveți nevoie, puștiule.

Atunci m-a luat în brațe și mi-a plăcut. Dar atunci când mi-a dat drumul, m-am uitat la el și i-am spus:

— O să mă răzbun pentru farsa aia cu jocul de Monopoly, să știi.

— Normal că o s-o faci, a spus el și a râs. Abia aștept.

27.

La pescuit

M-am gândit destul de mult la cum aveam să mă răzbun pe bunicul. Nu era ușor. Erau o grămadă de chestii pe care aș fi putut să le fac și o grămadă de chestii pe care nu le-aș fi făcut niciodată. Cum ar fi să-i ard lenjeria, spre exemplu. Nu voiam să fac ceva care m-ar face să-mi pară rău mai încolo.

M-am gândit la asta, apoi chiar am încercat să-i fur trusa cu unelte și să o ascund. Dar mi-am dat seama că era atât de mare și grea că doar gândul de a o căra trei rânduri de trepte, din subsol până în pod, unde voiam s-o ascund, era de ajuns cât să mă obosească.

Apoi mi-am dat seama ce trebuia să fac. Dar înainte să am ocazia s-o fac, mi-am petrecut ziua cu bunicul și aș vrea să vă povestesc.

Vineri seara, bunicul m-a întrebat dacă m-am dus vreodată la pescuit. I-am spus că nu, nu am făcut-o. Tata nu era pescar. Iar singura dată când am văzut un pește viu a fost în magazinul de pește, în acvariu. Asta dacă nu puneți la socoteală homarul pe care l-am văzut la un moment dat într-un restaurant, care oricum era gătit. Sau peștișorul auriu pe care l-am avut mai demult, în jur de o săptămână, până a murit.

— Păi, a spus bunicul, mă gândeam să ies mâine dimineață să prind o mână de cambule. Chiar mi-ar plăcea niște companie, Petey. Și cred că și ție ți-ar plăcea.

Nu eram foarte convins că mi-ar plăcea.

— Nu o să navighezi pe ocean, nu-i așa? am întrebat.

— Nu, doar la câteva sute de metri de țărm, în portul *Cold Spring.*

— Adică unde?

— Destul de aproape. Cred că sunt vreo cincizeci de kilometri sau cam așa.

— Nu avem cum să dăm de ceva mare și periculos, nu-i așa?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi Fălci[5].

Bunicul a râs.

— Păi, cinstit vorbind, a zis el, nu m-am gândit deloc la asta. Totuși nu cred că o să ne întâlnim cu Fălci, Petey. Cel puțin mie nu mi s-a întâmplat niciodată, de când pescuiesc acolo.

— Bine atunci, i-am răspuns eu ușurat.

Bunicul mi-a spus că o să ne trezim foarte devreme a doua zi, dar când a zis să-mi pun alarma la patru și jumătate dimineața nu mi-a venit să cred.

— Asta înseamnă la miezul nopții, am spus eu.

— Trebuie să te trezești destul de devreme ca să poți păcăli o cambulă, a zis el.

V-ați trezit vreodată și v-ați dat jos din pat la ora patru și jumătate dimineața? E beznă la ora aia. M-am spălat, m-am îmbrăcat și mi-am pus pe mine toate hainele de care a spus bunicul că voi avea nevoie. Blugi vechi, tricou, o vestă de lână, un pulover vechi peste și hanoracul meu cu glugă pe deasupra. Bunicul era jos în bucătărie, făcând niște sandvișuri pe care să le luăm cu noi.

— Șuncă și cârnați Bologna, a zis el, îți convine?

— E în regulă. Mie să nu-mi pui muștar.

— Bine, mi-a răspuns el. Să nu-ți pui niciodată ton sau alte feluri de pește în sandviș când te duci la pescuit. Sperii peștii.

— Cum s-ar putea întâmpla una ca asta? am întrebat eu.

— Nu știu, a zis Bunicul, dar cred în asta.

A pus punga cu sandvișuri într-o plasă mai mare cu fermoar, lângă un termos cu lapte rece pentru mine. El avea alt termos mare și vechi pe care a spus că avea să-l umple cu cafea pe drum. Dacă ți-e foame, mi-a spus bunicul, ia niște pâine sau biscuiți la tine, pentru că va dura o oră sau cam așa până luăm micul dejun. I-am spus că nu îmi era foame. Îmi era doar somn.

Am ieșit pe verandă, în întunericul dimineții. Am aruncat o privire la vecini, la cutia unde se lăsa laptele.

— Nici măcar nu a trecut lăptarul pe aici și noi plecăm, am spus eu. De ce trebuie să mergem la pescuit atât de devreme? Peștii n-or să rămână tot acolo până după-amiază?

— Maree înalte, a spus bunicul în timp ce mergeam spre mașina mamei.

Înainte să mă așez pe scaunul din față, am mijit ochii spre

[5] Trimitere la rechinul alb gigantic din horrorul *Fălci.*

cerul întunecat. Stelele arătau ca niște asteriscuri.

Bunicul a condus încet și atent pe străzile orașului, apoi a virat și a intrat pe autostrada interstatală.

— Când apar mareele înalte, a început bunicul să-mi explice, e momentul în care peștilor le place cel mai mult să se hrănească. Apa intră în port și aduce odată cu ea o grămadă de chestii pe care peștii le mănâncă. Așa că, dacă lansezi cârligul cu momeală în valul care vine spre tine, Domnul Pește se gândește „Uite un dumicat numai bun” și mușcă momeala. De asta trebuie să ieșim astăzi devreme din casă și să ajungem în port până la șapte dimineața. Pentru că mareea înaltă apare exact la ora 9:07.

Mi-a aruncat o privire prin întuneric.

— Știi ce înseamnă maree, nu-i așa?

— E atunci când apa crește și descrește, am zis eu. Dar din cauza cui se întâmplă asta?

— A lunii, a spus bunicul.

Credeam că face o glumă.

— Dar stelele? am zis eu. Sau poate și munții, și copacii?

Bunicul a chicotit.

— Nu, doar luna face asta. Iar atunci când e lună plină, sunt cele mai înalte maree din luna respectivă. Se numește forță gravitațională, Pete, și e reală. Ai putea căuta niște informații despre asta la un moment dat. Oamenii fac grafice cu mareele și îți pot spune când va apărea fiecare dintre ele cu ani întregi înainte. Mareea e foarte importantă.

— Probabil că este, am spus eu. M-a scos direct din pat la patru și jumătate dimineața, nu-i așa?

Puțin mai târziu ne-am oprit la un restaurant și am luat micul dejun. Era abia în jur de cinci dimineața, nu cred că mâncasem micul dejun mai devreme de ora asta în viața mea. Bunicul a rugat-o pe chelneriță să-i umple termosul cu cafea și am pornit din nou la drum.

Bunicul fredona cântecul de la radio. Părea foarte fericit. În fața noastră, cerul începea să se lumineze, pregătind răsăritul.

— Nu-i așa că e grozav? a zis bunicul zâmbindu-mi. Doar noi doi, bărbații, călătorind pe drumul întins, fără chestii sofisticate sau restrângeri. Cum să nu adori chestia asta?

Chiar mă simțeam bine călătorind doar eu cu bunicul.

Am ajuns în portul Cold Spring exact atunci când apărea

soarele la orizont, roșu cu auriu la margini. Bunicul a continuat să conducă spre apă și a parcat lângă „Magazinul lui Bill de bărci și momeli”. Trebuie să vă mărturisesc ceva în legătură cu asta. Mirosea atât de oribil în locul ăla, încât trebuia să fie interzis de lege. Mirosea a pește putrezit care fusese lăsat acolo în jur de un an. Mirosul ăla putea să-mi facă toată clasa să leșine. Poate chiar toată școala.

Am luat două gălețí micuțe cu momeală și ne-am dus în cealaltă parte a docului, unde erau legate bărcile cu vâsle. Bunicul m-a ajutat să-mi pun vesta de salvare și și-a pus și el una. Apoi ne-am așezat toate lucrurile în barcă. Aceasta era lată și plată, iar bunicul a pus undițele și cârligele sub scaunul din față, apoi m-a ajutat să urc.

— Siguranța, mai întâi, mi-a spus el. Nu stai în picioare, te așezi pe un scaun și îmi spui dinainte dacă vrei să te miști.

— Ahoi, căpitan, am zis eu și l-am făcut să zâmbească.

Bunicul a dezlegat sforile cu care era prinsă barca de doc, a așezat vâslele cum trebuie și a vâslit mai în largul portului. Era un drum fără peripeții, ne mișcăm pe apa liniștită într-o barcă mică, razele soarelui făceau apa să sclipească, iar briza îmi răcorea fața.

— Ador chestia asta, i-am spus eu bunicului, iar el mi-a zâmbit.

Mai sunt o grămadă de lucruri de spus despre ziua aia, dar capitolul ăsta e deja mult prea lung. V-aș putea povesti despre cum m-a învățat bunicul să pun momeala în cârlig, adică un vierme sau o bucată de scoică moartă. Despre cum să lansezi cât să ajungi să simți fundul oceanului, apoi să ridici momeala numai puțin. Sau sentimentul incredibil pe care îl ai atunci când o cambulă mușcă momeala și începe să miște undița și să sară în toate părțile și cum trebuie să o tragi în sus atent și încet și cum trebuie să o bagi în barcă.

Aproape totul a fost incredibil în ziua aia. Am prins o grămadă de pești, mai mulți de douăzeci. Mi s-a făcut atât de foame că am mâncat primul sandviș înainte de nouă dimineața. Am învățat să vâslesc. A fost destul de greu, dar am reușit să vâslesc până la jumătatea drumului de întoarcere. Am învățat cum să curăț un pește de solzi.

A fost o aventură. Captivantă, senzațională și poate și cu puțin pericol, mascat. Și mi-a plăcut fiecare minut din ea.

— Trebuie să facem asta din nou, i-am spus eu bunicului pe drumul spre casă.

— Poți să fii sigur, a zis el.

Și ne-am mai dus la pescuit împreună de multe ori din acea primă zi. O dată am luat-o și pe Jenny cu noi și i-a plăcut și ei. Dar nimic nu mă va face să uit vreodată cum a fost prima dată, doar cu bunicul.

Așa că puteți să înțelegeți de ce am fost un pic cam trist mai târziu, în acea seară, când m-am strecurat în fosta mea cameră și i-am furat bunicului ceasul de mână.

28.

Liga grea

Bunicului nu i-a luat foarte mult să descopere că îi lipsea ceasul. Și să zicem că n-a trebuit să se plimbe cine știe cât și să încerce să-și dea seama unde dispăruse.

A doua zi dimineață a urcat la etaj. Era duminică, iar eu îi așteptam pe mama și pe tata să se trezească, ca să pot coborî la micul dejun. L-am auzit pe bunicul urcând, așa că am luat rapid o carte ca să mă pot preface că citeam.

Bunicul mi-a bătut în ușă foarte ușor, apoi a întredeschis-o ca să se uite în cameră.

— Ești treaz, din câte observ, a spus el.

A intrat în cameră și s-a așezat pe balansoar. Era în pijamale, halat și papuci.

— S-a întâmplat o chestie foarte amuzantă în dimineața asta, a continuat el. Am vrut să-mi iau ceasul și să îl pun la mână și ghici ce? Se pare că nu mai e la mine în dulap.

— Chiar așa? am spus eu pe un ton degajat.

— Serios vorbesc.

— Păi, i-am zis eu, poate că a intrat un hoț în casă noaptea trecută și l-a furat.

— Nu prea cred, a spus bunicul. Având în vedere că și portofelul era pe dulap, fix lângă ceas, și n-a pus nimeni mâna pe el. Și erau ceva dolari în el.

— Poate că a fost un hoț foarte prost, am spus eu. Sau un hoț care avea nevoie doar de ceas.

Bunicul mi-a aruncat o privire și a zâmbit. Nu îl condamnam. Ceea ce tocmai spusesem mi-a sunat și mie prostesc.

— Cum de nu ai lăsat un bilet de data asta? a întrebat bunicul.

— Cred că am trecut de faza asta, am spus eu.

— Probabil.

— Eu ți-am luat ceasul, am zis eu. Știm amândoi asta.

Bunicul a clătinat ușor din cap.

— Într-un fel, credeam că micuțul nostru război a luat sfârșit,

a spus el. Mai ales după ziua de ieri. M-am simțit foarte bine cu tine la pescuit, Pete. Ești o companie foarte plăcută.

— Păi, am zis eu, nici pentru mine nu a fost o zi obișnuită. Am avut una dintre cele mai bune zile din viața mea cu tine. Dar... am spus eu și am ridicat din umeri. Asta nu schimbă lucrurile, bunicule.

— Nu le-a schimbat, din câte observ.

— Există ceva ce-mi doresc și tu ai și nu știu ce altceva să fac în afară de a lupta pentru ce e al meu, am spus eu.

— Păcat, mi-a răspuns bunicul. Dar ascultă-mă puțin, Petey, am un motiv foarte bun pentru care îmi vreau ceasul înapoi. A fost un cadou de la bunica ta, înțelegi, la aniversarea noastră de patruzeci de ani de la căsătorie. Țin foarte mult la el, dragul meu.

În regulă, acum mă simțeam precum cea mai mizerabilă târâtoare din lumea întreagă. Dar nu aveam de gând să renunț.

— E pus la loc sigur, bunicule, am spus eu. Și o să am mare grijă de el.

Nu trebuia să am grijă de el deloc. Pentru că era învelit frumos și confortabil într-una dintre perechile mele albe de șosete, care era ascunsă într-un săculeț de mingi de tenis și băgată la fundul valizei mele pe care o iau în tabere.

— Probabil că îl voi găsi dacă încep să caut, a zis Bunicul.

— Nu prea cred, i-am răspuns eu.

— Sunt destul de bun la căutat lucruri, a spus bunicul. Când ești la școală, Pete, am tot timpul la dispoziție să întorc locul ăsta cu susul în jos.

— Ai putea să-l cauți patru milioane de ani și tot nu l-ai găsi, i-am zis eu.

Bunicul a oftat și s-a legănat de câteva ori în balansoar.

— Aș prefera să mi-l dai tu de bunăvoie, a spus el.

— În niciun caz, am zis eu. Nu până nu îmi dai camera înapoi.

— Am mai auzit asta și înainte, a spus el. Ce ar fi dacă aș spune te rog?

— Uite, bunicule, am zis eu, tot ce trebuie să faci e să le spui mamei și tatei că vrei să faci schimb de camere cu mine. E destul de ușor, nu-i așa?

Bunicul s-a uitat fix în ochii mei ceva timp, legănându-se ușor în balansoar.

— Tu chiar ești ca un disc stricat, știai asta? m-a întrebat el.

— Eu vreau doar ce-i al meu de drept, am spus eu.

— Deci, a zis bunicul, acum jucăm la liga grea, ah?

— Nu mă joc, am spus eu. Nu tu cameră… nu tu ceas.

— Destul de cinstit, a spus bunicul.

S-a ridicat și s-a dus încetișor spre ușă.

— Dar de acum încolo, a spus el, ai face bine să-ți păzești spatele.

29.

Așteptând să cadă al doilea pantof

Ați știut vreodată că urmează să se întâmple ceva îngrozitor, dar n-ați știut când?

Așa m-am simțit în tot timpul în care bunicul a așteptat să atace din nou. Era un lucru foarte inteligent din partea lui. Diabolic chiar, dacă vreți să știți adevărul. Mi-am făcut de lucru pe lângă el, înnebunit, aproape o săptămână. Adică, e cam greu să rămâi calm când cineva urmează să-ți facă ceva și nu știi ce e acel ceva sau când se va întâmpla.

N-am reușit să dorm câteva nopți, întrebându-mă când o să cadă securea. Mi-a adus aminte de o poveste despre un grec bătrân pe nume Damocles, care s-a dus la o petrecere la care lumea i-a agățat, doar de un fir de păr, o sabie deasupra capului. Trebuia să fie ori o sabie foarte micuță, ori un fir de păr foarte gros. Dar, în orice caz, nu avea cum să fie prea plăcut să aștepți ca sabia să cadă și să te taie ca pe o găină.

Mă simțeam de parcă m-aș fi aflat în cabinetul dentistului, așteptând să-mi vină rândul și întrebându-mă cât de mult avea să doară. E același sentiment pe care îl ai la școală, chiar înainte de un test, când îți iese din cap tot ce ai învățat. Poți să mă întrebi până și cum mă cheamă înainte de un test și tot nu e sigur că voi ști să-ți răspund.

Iar bunicul mă tachina, chestie care nu mă ajuta deloc.

— Pari agitat, îmi spunea el.

— Sunt, pentru numele lui Dumnezeu, îi răspundeam eu. Mi-aș fi dorit să faci odată ce ai de făcut.

— Răbdare, îmi zicea el, cu un zâmbet ciudat care-mi dădea fiori.

Război psihologic, nu-i așa? Vreau să spun, se juca cu mintea mea. Și cu cât aștepta mai mult, cu atât mă afecta mai mult. Într-o zi, mi-am lăsat unul dintre manuale acasă. L-am uitat pur și simplu. Știam de ce. Pentru că am fost prea ocupat să mă gândesc la farsa pe care avea să mi-o facă.

Bunicul mi-a spus o glumă într-o după-amiază. Era despre un

tip care locuia sub un bărbat care-și dădea jos doar un pantof când se băga seara în pat. Omul de dedesubt abia dacă mai avea somn, așteptând să cadă și cel de-al doilea pantof.

Nu mi s-a părut amuzant deloc...

30.

Jenny spioana

Cam tot atunci, când așteptam să cadă și cel de-al doilea pantof, s-a întâmplat un lucru straniu. Era o duminică ploioasă. Mama era în bucătărie și cocea ceva cu scorțișoară, care făcea toată casa să miroasă incredibil. Jenny o ajuta. După ceva timp, Jenny probabil că o ajutase cam mult, fiindcă mama a dat-o afară din bucătărie. Bunicul stătea cu mine în sufragerie. Tata era la etaj și trăgea un pui de somn.

Următorul lucru pe care l-am văzut eu și bunicul a fost pe Jenny intrând în cameră cu jocul meu de Monopoly. Jocul meu gol de Monopoly, cu toate figurinele și cartonașele ascunse de bunicul.

— Hai să jucăm, a spus Jenny.

A așezat jocul pe măsuța de cafea.

— Aha, a spus bunicul, cu un fel de tuse.

— De unde l-ai luat? am întrebat eu, prefăcându-mă că eram furios.

— Dintr-unul dintre dulăpioarele tale cu jucării, a spus Jenny, unde l-ai ținut întotdeauna.

A început să desfacă jocul, dar am oprit-o, punând o mână pe capacul cutiei.

— Nu-mi ceri voie înainte să intri la mine în cameră și să-mi furi jocul? am zis eu pe un ton ridicat.

Jenny mi-a aruncat o privire ciudată.

— Cum adică să-l fur? a spus ea. Uite-l aici. Cred că ar fi amuzant să jucăm Monopoly. Eu, tu și bunicul.

— E o idee proastă, i-am răspuns eu.

Jenny s-a uitat la mine, clipind mărunt din ochi.

— Ce-i cu tine, Peter? m-a întrebat ea. Te porți ciudat.

— Nu vreau să joc Monopoly, bine? am zis eu. Am și eu drepturi, să știi, și dacă o persoană nu vrea să joace Monopoly, nu poate fi forțată să o facă împotriva voinței sale. Așa că o să iau jocul ăsta de aici.

Nu mă așteptam ca Jenny să-mi smulgă cutia, dar a făcut-o. Și

a deschis-o.
— Atunci o să joc cu bunicul, dacă tu ai de gând să fii așa rău, a spus ea.
M-am uitat la bunicul, iar el la mine. Amândoi știam ce urma.
— Hei, unde sunt toate figurinele și cartonașele și chestiile din cutie? a întrebat Jenny. E doar tabla de Monopoly, nimic altceva.
S-a lăsat o tăcere lungă și foarte stânjenitoare. Jenny ne fixa cu privirea pe mine și pe bunicul. Nu-mi găseam cuvintele. Bunicul a început să fluiere.
Apoi Jenny a găsit biletul pe care l-am lăsat, ca un prost, în cutie.
— „Jocul ăsta poate fi jucat în doi”, a citit ea cu voce tare, „dar tu nu-l poți juca pe cel din fața ta”. Semnat „Bătrânul”?
Părea intrigată.
— Cine e Bătrânul? a întrebat ea. Și de ce lipsesc piesele?
— Păi, am spus eu, există o explicație foarte simplă.
Jenny a așteptat. Am așteptat și eu, fiindcă nu am putut găsi nicio explicație simplă.
— Se întâmplă ceva suspect aici, a spus Jenny.
Bunicul și-a dres vocea.
— Amândoi știți despre ce e vorba și eu nu, a continuat Jenny. Tu ești Bătrânul din bilet, bunicule? I-ai făcut o farsă lui Peter?
— Eu? a zis bunicul. Eu? Nu fi prostuță. De ce i-aș face o farsă lui Peter?
Jenny nu a stat să se gândească la asta mai mult de o secundă
— Tu ai fost, bunicule. De asta pari așa vinovat. Aș fi vrut să recunoști în fața mea. Știi că pot păstra un secret.
— Baliverne, a mormăit bunicul, de parcă fusese insultat. Unul dintre prietenii lui Pete a făcut asta, pun pariu. Nu-i așa, Pete?
— Ha? Da… așa e, i-am răspuns eu.
— Cine? a întrebat Jenny.
— Cel mai mare, a spus bunicul.
— Așa e, am zis eu. Steve a făcut-o. E mult mai mare ca mine. Și uneori își spune Bătrânul.
— Steve nu e cu mult mai mare ca tine, a spus Jenny.
Ar fi un detectiv grozav, m-am gândit eu.
— Ba sigur că este, i-am zis. Cu luni întregi.
— Și unde a ascuns Steve toate chestiile din jocul de Monopoly? a întrebat Jenny. Hai, ia-le, Pete, ca să putem și noi

să ne jucăm, bine?

— Păi…

— Urcă la etaj și ia-le, Pete, a spus bunicul ridicându-se de pe canapea. Și o să urc și eu până la mine în camera să îmi iau un pulover. S-a făcut cam răcoare aici.

Acum am înțeles ce se întâmpla. Așa că am fugit la mine în cameră de parcă mă duceam după chestiile de la jocul de Monopoly, în timp ce bunicul îl scotea de oriunde l-ar fi ascuns. M-am întâlnit cu el în fața fostei mele camere.

— Situația asta a fost pe muchie de cuțit, a spus el.

Mi-a dat o pungă transparentă cu toate lucrurile din cutia de Monopoly.

Iar eu i-am dat ceasul înapoi.

— Mersi, a spus el și și-a pus ceasul la încheietură.

— Asta nu înseamnă că renunț, am zis eu.

— Desigur, mi-a răspuns bunicul. Și eu încă trebuie să mă revanșez, din câte îmi aduc aminte. Așteaptă-te să cadă și al doilea pantof, în orice moment.

Apoi am coborât la parter și am jucat Monopoly cu Jenny până la cină.

31.

Pantoful cade... zbang!

Când s-a întâmplat, firește că nu am fost deloc pregătit. Era o zi de miercuri obișnuită, la mijlocul săptămânii. O zi de școală. Primul lucru pe care l-am observat a fost că ceasul meu cu radio nu a sunat la ora la care trebuia să sune. Mereu mă trezesc la șapte dimineața. Dar era deja șapte și un sfert!

Am dat să sar din pat, dar picioarele mi s-au încurcat în pătură și am căzut pe podea. Al doilea lucru pe care l-am observat a fost că îmi lipseau papucii. Mereu îi lăsam pe jos, la marginea patului, înainte să mă culc. De ce nu erau la locul lor?

Am pierdut un minut sau două căutându-i sub pat și în dulap. Atunci mi-am dat seama. *Asta era răzbunarea bunicului!* Acum. În dimineața asta. De asta mi-a sunat alarma mai târziu și îmi lipseau papucii.

M-am dus în grabă până la baie, desculț, ca să mă spăl pe față și pe dinți. Periuța mea de dinți nu mai era acolo! Pur și simplu lipsea. În paharul de plastic de pe chiuvetă era un bilet. Scria: „Folosește-ți degetul”.

Ce farsă *jenibilă*!

Am rămas nemișcat ca un manechin, jumătate din mine voind să fugă la parter la dulapul din hol, unde mama ținea câteva periuțe noi de dinți, iar jumătate din mine voind să nu mai pierd timpul cu asta fiindcă rămăsesem deja în urmă cu programul de dimineață. Mi-am pus pasta de dinți pe deget și m-am spălat așa. A fost scârbos.

M-am întors fugind în cameră. Urăsc să întârzii oriunde, dar cel mai mult urăsc să întârzii la ore. Când mi-am deschis sertarul cu lenjerie, era gol.

În el era alt bilet. Scria: „Lenjeria e în dulapul din hol”. Am fugit pe hol. Mi-am găsit toată lenjeria sus, pe un raft. Mi-am luat niște boxeri și un tricou și am fugit înapoi în cameră ca să mă îmbrac. Apoi m-am uitat în sertarul cu șosete. Și am văzut că și el era gol.

Acum eram furios. Panicat, da, dar și furios. În biletul din

sertarul de șosete scria: „Șosetele sunt în dulapul de sub chiuveta din baie”.

Am mârâit și am zis niște cuvinte pe care nici nu ar fi trebuit să le știu. Bunicul îmi transforma îmbrăcarea de dimineață într-o vânătoare de comori.

Am fugit din nou la baie și m-am uitat în dulapul de sub chiuvetă. Șosetele mele împăturite se aflau printre săpunuri, suluri de hârtie igienică și o sticlă de *Mr. Clean.* Am luat niște șosete și am fugit înapoi în cameră ca să mi le pun în picioare.

Îmi dădusem seama deja că farsele josnice ale bunicului nu s-au terminat încă. Am avut dreptate. Toate cămășile mele care erau atârnate pe umerașe în dulap se aflau tot acolo, dar erau întoarse pe dos. Am luat una, am întors-o pe față și am pus-o pe mine. Firește, am încheiat-o greșit și a trebuit să o iau de la capăt. Blugii mei, agățați într-un cuier de câte o gaică, erau și ei întorși pe dos. I-am întors și pe ei pe față și i-am pus pe mine, dar am văzut că le lipsea cureaua. La naiba cu ea, m-am gândit. Era prea târziu să-mi fac griji din cauza unui lucru atât de mărunt ca ăsta.

Atunci mi-am dat seama că nu aveam șireturi la adidași.

Am înghețat, uitându-mă în jos, cu gura la fel de deschisă ca adidașii mei fără șireturi. Am auzit-o pe mama strigându-mă de la baza scărilor.

— Peter! O să întârzii, scumpule!

Într-unul dintre adidași era un bilet. „Șireturile – pe blatul din bucătărie”.

Mi-am pus adidașii în picioare și am încercat să fug până la parter. Nu am reușit. Fără șireturi, adidașii îmi cădeau din picioare și trebuia să merg ca un nebun ca să îi țin în picioare. Am coborât încet. Pe holul de la al doilea etaj, bunicul scosese capul din cameră. Râdea.

— Bună, Pete, a strigat el, cum îți merge în dimineața asta?

— Nu e amuzant, am spus eu.

— Războiul e iadul pe pământ, a fost răspunsul bunicului.

A râs din nou, lucru care m-a înfuriat și mai tare.

Am ajuns până la urmă în bucătărie. Am lipăit în adidașii mei largi și practic m-am prăbușit pe scaun, la masă.

— Peter, a spus mama, de ce ți-ai lăsat șireturile de la adidași pe blatul bucătăriei?

Am luat o gură mare din sucul de portocale din fața bolului

meu de cereale.

— Voiai să-ți spăl șireturile?

Părea foarte confuză.

— Nu, am spus eu. Era o glumă.

Am început să mănânc cerealele Cheerios, grăbit. Jenny deja își terminase micul dejun.

— Ai întârziat mult, Peter, a zis ea.

— Știu, nătângo! am țipat eu.

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebun. Și poate că eram puțin.

— Mai bine îți pun eu șireturile în timp ce îți termini micul dejun, a spus mama.

Mi-am dat jos adidașii, ceea ce n-a fost foarte greu, iar mama s-a așezat lângă mine și le-a pus șireturile la loc.

Îmi ajunsese deja ce mâncasem. Eram furios și supărat și de toate, dar nu flămând. Am luat primul adidas la care pusese mama șireturile, mi l-am pus în picior și am legat șireturile. Încă lucra la celălalt.

— Poți să te grăbești? i-am spus eu.

Ușa de la intrare s-a trântit, semn că Jenny a ieșit din casă. Măcar *ea* nu avea să întârzie la școală.

— Nu înțeleg de ce ți-ai lăsat șireturile aici jos, a spus mama.

Mi-a dat să încalț și celălalt adidas. Apoi am țâșnit de pe scaun, am alergat pe scări și m-am dus ca glonțul în camera mea.

Eram pregătit să aflu unde îmi ascunsese bunicul rucsacul. Dar se afla chiar acolo, lângă biroul meu. Singura problemă era că nu avea nimic înăuntru. Îmi dispăruseră cărțile.

Înăuntrul ghiozdanului era o altă glumă proastă. „Cărțile – în geamantanul din cămara de pe hol”.

Am fugit ca nebunul până la camera unde depozitam bagajele. Bunicul era atât de malefic încât aș fi vrut să-i dau una în cap cu o valiză. Pusese câte o carte în fiecare bagaj, așa că a trebuit să desfac fermoarul fiecăruia dintre ele ca să îmi recuperez toate cărțile.

Mi-am băgat cărțile în rucsac, apoi am fugit la parter, la dulapul cu geci. Mi-am luat geaca, am aruncat-o pe mine și am ieșit ca o furtună din casă.

Erau cam șase străduțe de la casa mea până la școală. Am alergat până am rămas fără aer, apoi am mers cât de repede

am putut. În timp ce dădeam colțul ca să ajung pe strada cu școala, am observat că în curtea școlii nu era nimeni. Ceea ce însemna că toată lumea era deja sus, în clase.

Am traversat în fugă curtea școlii, iar în secunda în care am ajuns la ușă mi-am adus aminte ceva. Îmi uitasem prânzul acasă.

Am urcat în fugă scările și am intrat în clasă exact când domnul Pangalos, dirigintele meu, striga catalogul. Respiram atât de greu că atunci când mi-a strigat numele, abia dacă am putut spune un „prezent”. Steve mi-a aruncat o privire și m-a întrebat de ce am întârziat atât de mult.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș povesti, am spus eu.

32.

Ultima conferință de strategie

Ne luam prânzul în sala de mese. La masa la care stăteam de obicei. Stați puțin, nu e tocmai corect ce am spus. Billy și Steve luau prânzul. Eu *cerșeam* prânzul.

Am primit o jumătate de măr de la Steve. Billy avea un sandviș cu lebăr, care a zis că nu-i plăcea deloc, așa că mi-a lăsat jumate. Nici mie nu mi-a plăcut. Amândoi am mâncat pâinea și am aruncat lebărul. Steve a spus că-mi va da să beau jumătate din laptele lui.

— A doua jumătate, a spus el.

Din fericire, un puști de treabă pe nume Nathaniel Robbins mi-a dat un fursec cu unt de arahide.

Le-am povestit băieților despre dimineața mea îngrozitoare și au murit de râs.

— Furtul șireturilor, a spus Steve, a fost o lovitură de maestru.

— A fost o farsă josnică, am zis eu.

— Mie-mi place că a pus fiecare carte în câte o valiză, a spus Billy și a început din nou să râdă.

— Stați puțin, i-am întrerupt eu, voi de partea cui sunteți până la urmă?

Am luat o gură din a doua jumătate a laptelui lui Steve, care era cald și odios. O gură mi-a fost de ajuns.

Am ieșit în curtea școlii și ne-am așezat toți pe trepte, unde bătea soarele.

— Trebuie să îți iei revanșa pentru chestia asta pe care ți-a făcut-o bunicul tău, a spus Steve.

— Indubitabil, i-am răspuns eu cu unul dintre cuvintele lui.

— Nu prin ceva simplu, sper eu, a zis Steve. Cred că farsa asta cere o răzbunare masivă.

— Nu o să fie ceva simplu, am spus eu.

— Chiar trebuie să-l dobori de data asta, a zis Billy.

— Cum să-l dobor? am întrebat eu.

— Nu știu, a zis Billy. Ai putea să-i vopsești părul?

Nici măcar nu-l ascultam pe Billy. Pentru că hotărâsem deja

ce aveam să fac. Era un lucru pe care mă mai gândisem să-l fac și înainte de asta, dar mi se păruse prea urât. Însă după ce mi-a făcut bunicul, acum mi se părea în regulă.

— Ascultați-mă, am zis eu. Știu ce voi face. E oribil și probabil n-ar trebui s-o fac. Dar o voi face. Și să vă mai spun o chestie. Dacă nu va funcționa, o să mă predau.

— Nu poți face asta! a spus Billy.

— O, ba da, pot, am spus eu. Și o să învăț să trăiesc în camera pe care o am acum. Nu o să-mi placă, dar o voi face. Sau bunicul se va răzbuna în multe alte feluri oribile la care nici nu vreau să mă gândesc.

— Ești un laș, a zis Billy.

— Și ai dreptate, am spus eu. Cred că am realizat ceva. Războiul nu e atât de distractiv, la urma urmei.

33.

Ultimul atac

Primul lucru pe care a trebuit să-l fac a fost să-l îngrijorez pe bunicul. Nu pot uita cât de agitat – de fapt, îngrozit – am fost când l-am așteptat pe bunicul să „scape și celălalt pantof”. Acum voiam să-i plătesc cu aceeași monedă.

I-am tot spus lucruri ca „Ce faci, bunicule?”. Iar el îmi spunea că face bine. Apoi îi răspundeam „Mai așteaptă puțin”.

Mi-am exersat și un râs mai ciudat: „*He, he, he*”*.* Până și mie mi se părea că fac ca un țăcănit. Așa că atunci când treceam pe lângă el pe scări, mă opream, îl priveam și râdeam așa.

Nu știu dacă a avut vreun efect asupra lui sau nu. Dar pe mine m-a făcut să mă simt bine.

Am așteptat să treacă aproape toată săptămâna aceea în care mă făcuse să întârzii la scoală. Nu voiam să fie o zi de școală când îmi luam revanșa. Voiam să fiu acasă ca să pot vedea tot ce avea să se întâmple.

Vineri seara, așa cum mai făcusem o dată, mi-am setat alarma să sune la miezul nopții. Să cobor tiptil pe scările întunecate și înfricoșătoare a fost mult mai ușor de data asta. În casă era liniște, dar eu eram și mai liniștit.

Am învârtit mânerul ușii. M-am strecurat în vârful picioarelor. Lucrul pe care voiam să-l fur se afla într-un pahar cu apă, pe noptiera bunicului. Am luat paharul cu apă și am mers încet cu spatele până am ieșit din cameră. Bunicul dormea liniștit. Nici măcar nu sforăia. Am închis ușa și am ajuns înapoi sus destul de ușor.

Am golit apa din pahar în chiuvetă și am lăsat ce era în pahar să-mi cadă ușor în palmă. Nu voiam să-i stric. Am luat un pumn plin de șervețele și i-am împachetat cum trebuie. A ieșit un pachețel micuț și moale.

Deja mă gândisem la ascunzătoare. Era un sac mare de haine în dulapul dintr-una dintre camerele podului. Din acela care se deschide cu un fermoar pe laterală. Mama ține acolo niște costume vechi de-ale tatei și câteva din rochiile ei. Am deschis

fermoarul și am găsit un buzunar la unul dintre sacourile tatei, așa că am băgat pachețelul acolo. Apoi m-am întors la mine în cameră, am sărit în pat și am tras pătura peste mine.

Ușor ca bună ziua. Am făcut-o. Acum trebuia să mă relaxez și să reușesc să adorm. Pentru că în mod sigur avea să fie multă agitație de dimineață.

Bunicul avea să fie foarte, foarte nervos când se va trezi. Și nu puteam să-l învinovățesc. Este un lucru foarte josnic să-i furi unei persoane dinții falși.

34.

Sfârșitul războiului

Nu mi-a venit să cred că am dormit neîntors restul nopții. Dar vedeam clar cât era ceasul: 8:30 dimineața. Am rămas acolo, întins pe spate și am ascultat zgomotele casei. Se auzeau niște mișcări, de undeva de la parter. Mama probabil că era deja trează. Sâmbăta era ziua ei de făcut cumpărături. De obicei îl lua și pe tata cu ea ca să o ajute, și pe mine, și pe Jenny dacă aveam chef să mergem.

Era în bucătărie acum. Am auzit trântindu-se ușa dulapului cu cratițe, de sub plită. Probabil că începea să prepare mic dejunul nostru de sâmbătă, adică friganele și clătite. Am auzit apa pornindu-se în baia de la al doilea etaj, cea a părinților mei. Asta însemna că tata se trezise și se spăla pe față.

Apoi am auzit lucrul pe care îl așteptam. Sunetul unor pași nesiguri pe scări, adică ai bunicului care venea șchiopătând să mă vadă. Am așteptat.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Intră, bunicule, am strigat eu.

Ușa s-a deschis și l-am văzut pe bunicul. Își acoperea gura cu o mână, dar părea incredibil de nervos. A intrat în cameră mergând în lateral, cu fața îndreptată spre fereastră, nu spre mine.

— Îmi lisesc dinsii, a spus el.

M-am holbat la el.

— Ce?

— Dinsii mei, a repetat el. Mi-ai luat dinsii, nu-i așa?

M-am ridicat din pat. Când am făcut asta, bunicul s-a întors cu spatele la mine.

— U fe uifa la mine! a spus el.

Zici că vorbea păsărească sau cine știe ce limbă ciudată.

— Nu înțeleg ce spui, am zis eu.

— *Dinsii mei!* a țipat bunicul. Ă-mi înapoi dinsii, hos mic ce ești.

Dintr-odată, s-a făcut lumină în creierul meu. Așa vorbea

bunicul când nu avea dinții în gură. Incredibil. Și ciudat.

— Îmi ceri să-ți dau dinții înapoi, nu-i așa? am întrebat.

Bunicul a încuviințat, acoperindu-și în continuare gura cu mâna.

— Păi, am spus eu, trebuie să faci ceva mai întâi.

— Aide, Fete, ă-mi dinsii. Am nefoie de dinsii mei.

Mi-am tradus singur în minte.

— Ai nevoie de dinții tăi, așa-i? Toată lumea are nevoie de dinți. Dar luptăm într-un război aici, nu uita.

— Of, Peter, a spus el, nu e purfa așa. Te rog!

— Nu, i-am răspuns eu. Războiul e război. Predă-te în acest moment sau nu-ți voi da niciodată dinții înapoi. Vorbesc serios.

Bunicul s-a întors atunci cu fața la mine. Și avea o privire atât de tristă, încât aproape m-a făcut să plâng. Fără dinți, gura lui era mult mai strânsă și ridată. Părea atât de bătrân și neajutorat.

Doar văzându-l acolo, în acea stare, pe el, o persoană la care țineam ca la ochii din cap, m-am simțit mai mizerabil ca un vierme.

Nu pot explica ce s-a întâmplat după aceea. Tot ce pot e să vă povestesc ce am făcut.

Am fugit până la dulapul în care îi ascunsesem dinții. Apoi m-am întors în câteva secunde și i i-am dat, încă înveliți în șervetele. Bunicul i-a luat și s-a dus la baie, închizând ușa după el. Am auzit apa curgând în chiuvetă. Apoi a ieșit, cu dinții puși, arătând din nou ca bunicul meu.

Ne-am uitat unul la altul, fără să spunem nimic. M-am întors cu spatele la el și m-am uitat pe fereastră. Peste drum, domnul Taub își tundea gazonul.

— Războiul s-a sfârșit, am spus eu. Sper că mă vei ierta pentru ce am făcut. Și dacă te face să te simți mai bine, îmi e atât de rușine de ce am făcut, încât m-aș ascunde sub o piatră și aș rămâne acolo.

— Of, Peter, a oftat bunicul.

— Poate că așa încep războaiele de obicei și așa se continuă, am zis eu. Inamicul îți face ceva rău, așa că tu îi faci ceva și mai rău. Apoi el se răzbună, te răzbuni și tu și toată chestia devine din ce în ce mai amplă și din ce în ce mai urâtă, iar la sfârșit cineva aruncă o bombă. Nu cumva așa merg lucrurile?

— Ceva de genul ăsta, a zis bunicul.

— Păi, am spus eu, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ți iau dinții.

— E și vina mea, mi-a răspuns bunicul. Nu lua toată vina asupra ta, Peter.

— Eu am început războiul, am zis eu.

— Iar eu te-am lăsat, a spus bunicul. Eu sunt adultul aici. Trebuia să mă port ca atare. Dar știi ceva? Mi-a plăcut. A fost destul de distractiv. Și cred că aveam nevoie de ceva ca să trec peste tristețea mea.

Bunicul a venit în spatele meu în timp ce mă uitam afară. I-am simțit mâinile mari pe umeri, apoi m-a luat în brațe și m-a ținut la pieptul lui.

— Cu toții am pornit pe picior greșit, a zis el. Părinții tăi ți-au luat camera și ți-au spus să nu vorbești despre asta, Pete. Asta a fost prima greșeală. Doar pentru că faci pe cineva să tacă nu înseamnă că el nu mai suferă. Trebuia să fie o ședință de familie sau ceva de genul ăsta, care să mă includă și pe mine, și ne-am fi dat seama unde ar trebui să stau. Și asta provoacă multe războaie, Pete: lipsa de comunicare.

— O să mă obișnuiesc să stau aici sus, am zis eu.

— Îmi pare foarte rău că ți-am luat camera, a spus bunicul.

— Dar mie nu-mi pare rău că ai venit aici, să stai cu noi, i-am răspuns eu.

Bunicul m-a strâns puțin mai tare în brațe, când am spus asta, apoi m-a pupat în vârful capului.

— Ești un puști foarte drăguț, a spus el, dar un tip foarte dur când vine vorba de război.

— Totuși, am pierdut, am zis eu.

— Da, a spus bunicul, dar am fost amândoi la înălțime. Diferența dintre noi a fost de un dinte.

35.

Moment de sărbătoare

După micul dejun, mama, tata și Jenny au plecat la supermarket. Eu am ales să rămân acasă cu bunicul. El stătea în bucătărie și își bea a treia ceașcă de cafea. Părea că se gândește foarte serios la ceva.

— Știi, a spus el, trebuie să existe o cale prin care să pot trăi aici fără să-ți fur camera. Hai să ne gândim la ceva, Petey.

— Nu există alte camere, am spus eu.

— Așa e.

— Adică n-ai prea putea să stai în bucătărie. Sau în sufragerie.

— Să dorm pe canapeaua din sufragerie e exclus, a spus bunicul cu un zâmbet.

— Normal. Și e exclus și etajul de sus, pentru că ai probleme cu piciorul. Două etaje sunt deja destule.

— Iar pe verandă mi-ar fi frig iarna, a zis bunicul.

— Nu te mai prosti, i-am răspuns eu.

— Normal, a spus el. În plus, băiatul cu ziarul și lăptarul m-ar trezi în fiecare dimineață.

— Bunicule, fii serios, am zis eu și am râs.

Și-a dus mâna de la frunte la bărbie și s-a prefăcut că își șterge zâmbetul de pe față.

— Bine, sunt serios. Ce camere au mai rămas în casa asta veche?

— Subsolul, am spus eu. Dar acolo e biroul tatei.

— Da, ai dreptate, a spus bunicul. Am cam uitat de asta. A reparat subsolul de unul singur, nu-i așa? După ce eu și bunica ne-am mutat în Florida.

— E cam întunecos, am zis eu.

— Hai să aruncăm o privire.

Am deschis ușa de la subsol, care era pe hol, chiar lângă bucătărie, iar bunicul m-a urmat pe scări. Am aprins luminile.

— E întuneric aici, i-am spus bunicului, fiindcă se aprinde doar o lumină din cele trei din tavan.

Bunicul a studiat încăperea, aruncând o privire și în baia

micuță.

— Nu pare foarte primitor, așa-i? a zis el.
— Tata nu e un reparator foarte priceput, am spus eu.
— De asta s-a făcut contabil, mi-a răspuns bunicul. A luat scara pe care tata o sprijinise de perete, s-a urcat pe ea și a dat la o parte un panou de pe tavan ca să reușească să vadă ce era după el.
— Firele de la becuri nu sunt fixate foarte bine, dar cablul de electricitate pare în regulă, a spus el.
A coborât atent de pe scară.
— Fă-mi o favoare, Pete, a zis el. Fugi până la garaj și adu-mi banda mea mare de măsurat din cutia cu unelte. Poți face asta, te rog? Văd că am deja niște foi și un creion pe biroul tatălui tău.
Când i-am adus ce-mi ceruse, bunicul vorbea de unul singur.
— Țevile pentru instalații sanitare și încălzire sunt în regulă, iar curentul poate ajunge până aici. E un început, în orice caz.
Bunicul a luat banda de măsurat și a început să măsoare podeaua. Am ținut de capăt, în timp ce el o desfășura pe jos. A notat tot timpul măsurători pe foile pe care le-a găsit. Apoi s-a așezat la biroul tatei și a desenat o schiță a camerei. Când a terminat, a ridicat foaia ca să pot vedea și eu.
— Mă gândesc la propriul meu apartament micuț, aici jos, Pete, a spus el. Cred că ar fi foarte comod.
— Nu e prea întunecos? am întrebat eu.
— Păi, o să repar luminile din tavan și o să mai pun câteva veioze.
— Unele dintre scândurile din parchet nu sunt fixate bine, bunicule.
— O să pun un covor pe jos. O să facă și puțin mai multă căldură în locul ăsta.
— Pereții sunt murdari, am zis eu.
— O să pun niște lambriuri și se va rezolva. O să pară și mai îngrijit. Și aș putea lărgi baia aia micuță și să pun și o cabină de duș. E o conductă de gaz în colț, știi. M-am gândit că pot pune o plită micuță și poate și un dulăpior pe perete. În felul ăsta aș putea să mai gătesc și eu câte ceva sau să-mi fac o ceașcă de cafea aici jos.
— Pare că e foarte mult de muncă, am spus eu.
— Iar ușa aia dă direct în aleea din fața casei, așa că aș avea

și propria mea intrare.

— Nu știu, bunicule, am zis eu. E foarte mult de muncă.

— Hei, Petey, a spus el zâmbind. Obișnuiam să construiesc *case* întregi, ții minte? De ce ți se pare că un apartament micuț ar fi așa mare brânză? O să mă ajuți și tu puțin, nu?

— Sigur.

— Atunci nu o să dureze mult deloc. Și poate că puțină intimitate pentru mine și mult mai multă intimitate pentru voi, ceilalți, n-ar fi o idee așa rea. Acum, tot ce trebuie să facem e să-l convingem pe tatăl tău. Până la urmă, e casa lui.

Mi-a venit în minte un gând foarte neplăcut.

— Dacă va spune nu, bunicule?

— Nu cred că va face asta, Pete.

— Dar dacă o va face? Va trebui să pornim un război și împotriva lui, bunicule?

Bunicul și-a lăsat capul pe spate și a râs.

— Ar fi destul de distractiv, nu-i așa? Dar nu, Petey, gata cu războaiele. De acum încolo, familia asta va discuta totul deschis. Și pașnic, sper eu.

36.

Consolidarea păcii

Nu a durat foarte mult să-l convingem pe tata să-și transforme biroul în noul apartament al bunicului. Pe de altă parte, nu a fost nici așa de ușor cum am crezut.

Știu că tata, bunicul și mama au discutat foarte mult despre asta, mai ales când nu eram eu prin preajmă. Dar am reușit să-i ascult de câteva ori, din ascunzătoarea mea secretă de sub scări. Tata își făcea griji în legătură cu cât de mult avea să coste. Bunicul i-a spus că avea niște bani puși deoparte, și „dacă nu-i pot cheltui pe casa fiicei mele, construindu-mi un loc în care să pot trăi pentru restul vieții, pe ce ar trebui să-i cheltuiesc?”

Tata a părut mult mai dispus să asculte după asta.

Dar era îngrijorat și de faptul că și-ar pierde biroul.

— Îți poți muta biroul sus, în camera de oaspeți, i-a explicat bunicul. Să urci două etaje nu înseamnă cine știe ce pentru tine, a spus bunicul, dar să cobor un etaj înseamnă mult pentru mine.

După asta, tata a capitulat și am început munca. Bunicul a chemat niște bărbați care lucrau mai demult pentru el să ne ajute. De obicei lucrau seara. „Muncă la lumina lunii” o numea bunicul, deși lăsau luminile aprinse de fiecare dată.

Ia eu am ajutat foarte mult. Bunicul mi-a arătat cum să bat un cui cu ciocanul, să bag un cablu printr-un perete și cum să am grijă la electricitate atunci când înșurubez becuri.

— Trebuie să ai grijă, a zis bunicul, să nu te curentezi.

A durat puțin mai mult de șase săptămâni să terminăm apartamentul bunicului de la subsol. Dar atunci când am terminat, arăta grozav. Avea pe podea un covor maro și frumos, avea o plită pe care să facă tot felul de chestii și cafea, un fotoliu nou și comod pe care putea să se așeze și să se relaxeze. Mama și tata i-au cumpărat bunicului un televizor color la care să se poată uita acolo jos atunci când noi voiam să ne uităm la altceva în sufragerie. Iar noua baie micuță a bunicului era incredibil de îngrijită. Într-o zi m-a lăsat chiar să-i testez noua cabină de duș. A fost genial.

Dar cea mai bună zi a fost atunci când bunicul și prietenii lui au terminat de mutat mobila în apartamentul lui de la subsol. Pentru că atunci când au terminat de așezat fiecare lucru la locul lui, au urcat la ultimul etaj și mi-au mutat toate lucrurile în fosta mea cameră.

I-am ajutat să-mi pună la loc lucrurile în locurile potrivite. Voiam ca totul să arate exact ca înainte, să nu fie nimic diferit. Am aliniat cutiile de pantofi în care erau cartonașele mele de baseball în același loc în care erau și înainte. Și mi-am pus din nou posterul cu Hank Aron pe perete, deasupra dulapului, centrat perfect.

Când totul era la locul lui, iar bunicul și prietenii săi au plecat, m-am întins pe pat și am rămas pe gânduri ceva vreme. Trebuie să vă spun că aveam un zâmbet pe față pe care n-am putut să mi-l șterg. Mă întorsesem în locul în care trebuia să fiu, în camera mea în care am stat dintotdeauna. Mă simțeam de parcă mă îmbrăcasem cu pijamalele mele preferate din flanel în prima noapte friguroasă de toamnă. În camera mea mă simțeam comod, mi se potrivea ca o mănușă. Eu îi aparțineam ei și ea mie.

Apoi am început să mă gândesc și la alte chestii. La faptul că n-ar trebui să faci întotdeauna ce îți spun prietenii tăi să faci. Nu ei îți trăiesc viața, tu o faci. Și tu trebuie să hotărăști ce e bine și rău.

În timp ce stăteam întins, simțindu-mă mult mai bine decât în ultimul timp, am auzit o bătaie puternică în ușă. M-am ridicat să văd ce se întâmplă, când bunicul a deschis brusc ușa. Avea un ciocan în mână și un ultim cui de bătut.

— Ți-am făcut un mic cadou, a spus el.

Îmi punea pe ușă o plăcuță făcută din lemn, cu niște litere care păreau inscripționate cu un cui înroșit în foc. Pe semn scria: CAMERA LUI PETE.

L-am luat pe bunicul în brațe și l-am strâns cât de tare am putut.

— E grozav, am spus eu. Mulțumesc.

I-a apărut pe față cel mai mare zâmbet.

— Nu ți-ai pierdut camera, Pete, a spus el, și ai câștigat un bunic.

37.

Pentru profesoara mea

Acest ultim capitol este numai pentru dumneavoastră, doamnă Klein.

Vreau să vă mulțumesc pentru toate încurajările dumneavoastră, de care am avut nevoie în multele dăți în care am vrut să renunț. Și pentru faptul că mi-ați oferit atât de mult timp în plus să-mi termin povestea... adică tot semestrul.

Cred că atunci când o să fiu mare s-ar putea să mă fac scriitor.

M-am obișnuit să mă strecor la ultimul etaj, în biroul tatei, și să scriu câte un capitol în fiecare seară după cină. Unele dintre capitolele mai lungi mi-au luat o săptămână, iar unul dintre ele chiar mai mult. Cel mai adesea a fost distractiv, dar uneori a fost mult de muncă. M-am simțit atât de prost când stăteam acolo și pur și simplu nu îmi găseam cuvintele. Dar dacă aștepți destul de mult și te gândești destul de bine, iar sora ta mai mică te lasă în pace, până la urmă reușești.

Am învățat că începutul e partea cea mai grea. Și devine din ce în ce mai ușor, pe măsură ce avansezi. Dar sfârșitul mă întristează puțin. Mă tot gândesc, oare ce voi face mâine seară, în loc să urc în biroul ăsta și să lucrez la povestea mea?

Poate că va trebui să încep să mă gândesc la altă poveste.

În orice caz, asta a fost povestea reală și adevărată despre Peter Stokes și războiul împotriva bunicului său. Sper că v-a plăcut.

Și chiar sper să nu-mi scădeți prea mult din notă, pentru ortografie și greșeli gramaticale.

virtual-project.eu

violin